

Lovforslag nr. L 216. Fremsat den 31. marts 2004 af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag

til

Lov om CO₂-kvoter¹⁾

Kapitel I

Indledende bestemmelser.

§ 1. Loven har til formål at fremme en reduktion af udledningen af drivhusgassen CO₂ på en omkostningseffektiv måde gennem et system med omsættelige kvoter.

§ 2. I denne lov forstås ved følgende:

- 1) *Biomasse*: Brændsler, som efter bilag 1 har en CO₂-udledningsfaktor på nul, samt tilsvarende brændsler af biologisk oprindelse, lossepladsgas, slam og lignende.
- 2) *Driftsleder*: Den juridiske eller fysiske person, der ejer en produktionsenhed eller driver produktionsenheden for egen regning.
- 3) *Drivhusgasser*: Kuldioxid (CO₂), metan (CH₄), lattergas (N₂O), hydrofluorcarboner (HFC), perfluorcarboner (PFC) og svovlhexafluorid (SF₆).
- 4) *Emissionsfaktor*: Udledning af CO₂ pr. brændselsenhed pr. tons af en vare eller lignende i forbindelse med aktiviteter omfattet af loven.
- 5) *Fossile brændsler*: Brændsler, der er udvundet fra - eller fremstillet på basis af - fossilt, ikke fornybart organisk materiale, herunder

kul, koks, naturgas, raffinaderigas, mineralolieprodukter, tørv og brunkul.

- 6) *Fossil kapacitet*: El- eller varmekapaciteten på en produktionsenhed ved anvendelse af fossile brændsler. Anvendes både fossile og andre brændsler, bestemmes den fossile kapacitet pro rata.
- 7) *Fossil elproduktion*: Den del af en elproduktion, der tilvejebringes ved anvendelse af fossile brændsler. Anvendes både fossile og andre brændsler, bestemmes den fossile elproduktion pro rata.
- 8) *I drift*: En produktionsenhed eller en del heraf anses at være i drift den 1. i måneden efter det tidspunkt, hvor der første gang finder en CO₂-udledning sted fra denne. Produktionsenheder eller en del heraf, som første gang udleder CO₂ efter den 31. marts 2004, anses dog først at være i drift den 1. i måneden efter det tidspunkt, hvor der første gang i forbindelse med drift af produktionsenheden finder en CO₂-udledning sted fra denne.
- 9) *Indfyret effekt*: Den maksimale indfyrede brændselsmængde i MW eller MJ/s, som kan tilføres et anlæg.
- 10) *Kapacitet*: Den maksimale produktionsevne pr. tidsenhed, jf. §§ 5-8.

¹⁾ Denne lov gennemfører EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, jf. EF-Tidende 2003, nr. L 275, side 32.

- 11) *Kvot*: Bevis for retten til at udlede et ton CO₂ i en nærmere angivet periode.
- 12) *Kvotedirektivet*: Europaparlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgas-emissioner i Fællesskabet.
- 13) *Minister*: Økonomi- og erhvervsministeren.
- 14) *Produktionsenhed*: En teknisk enhed, der består af et eller flere anlæg, beliggende på samme lokalitet, hvorfra der udføres de af loven omfattede aktiviteter.
- 15) *Produktionsrate*: Faktisk produktion pr. tidsenhed, f.eks. tons pr. time, m³ eller lignende.
- 16) *Procesudledning*: Udledninger af CO₂, som ikke er brændselsrelaterede, og som opstår som et resultat af tilsligtede eller utilsigtede reaktioner mellem materialer eller gennem deres omdannelse i en proces.

§ 3. Loven omfatter stationære produktionsenheder med de i §§ 5-8 angivne aktiviteter, som udføres på land- og søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone.

Stk. 2. Hvis en driftsleder driver flere anlæg med aktiviteter omfattet af loven på samme lokalitet, lægges kapaciteten for de enkelte anlæg sammen ved beregningen af produktionsenhedens kapacitet. Dette gælder dog kun, såfremt der er tale om aktiviteter, som er nævnt under samme nummer i §§ 5-8.

Stk. 3. Hvis flere driftsledere på samme lokalitet i et samarbejde driver flere anlæg, der har en tæt driftsmæssig eller fysisk sammenhæng, kan økonomi- og erhvervsministeren beslutte, at disse anlæg anses for at udgøre én produktionsenhed ved fastlæggelsen af kapacitetsgrænser nævnt i §§ 5-8.

Stk. 4. Ministeren kan pålægge driftsledere for anlæg nævnt i stk. 3, og driftsledere for andre produktionsenheder med flere driftsledere at udpege én fuldmægtig, som på deres vegne varetager opgaverne i henhold til denne lov. Driftslederne hæfter solidarisk for de økonomiske forpligtelser og andre forpligtelser, som følger af denne lov.

Stk. 5. Spidslast- og reserveanlæg, som ikke er taget permanent ud af drift, medregnes ved fastlæggelse af produktionsenhedens samlede kapacitet, jf. §§ 5-8.

Stk. 6. Aktiviteter, som har en betydelig teknisk forbindelse med aktiviteter nævnt i §§ 5-8, og som kan have indvirkning på udledning af CO₂, er omfattet af loven.

§ 4. Loven omfatter ikke produktionsanlæg eller dele heraf, som anvendes til forskning, udvikling og testning af nye produkter.

Stk. 2. Afgørelse af hvorvidt en given produktionsenhed eller aktivitet er omfattet af loven, og afgørelse af hvornår en produktionsenhed eller en del heraf anses for at være i drift, træffes af økonomi- og erhvervsministeren.

§ 5. Loven omfatter følgende energirelaterede aktiviteter:

- 1) Energiproduktion på produktionsenheder med en indfyret effekt på 20 MW eller derover samt afbrænding af kulbrinter (flaring) uden energiudnyttelse på anlæg, som indgår i sådanne enheder.
- 2) Raffinering på mineralolieraffinaderier.
- 3) Produktion på koksværker.

Stk. 2. Loven omfatter ikke produktionsenheder eller dele heraf, som har som hovedformål at forbrænde eller på anden måde behandle affald. Sådanne produktionsenheder, der også anvender andre brændsler end affald, og hvor indfyre-effekten herfor er over 20 MW, er dog omfattet med den del af produktionsenheden, der ikke indfyre affald.

§ 6. Loven omfatter følgende aktiviteter indenfor produktion og forarbejdning af ferrometaller:

- 1) Ristning eller sintring af malm, herunder svovlholdigt malm.
- 2) Produktion af støbejern eller stål (første eller anden smeltning) med dertil hørende strengstøbning og med en kapacitet på mere end 2,5 tons/time.

§ 7. Loven omfatter følgende aktiviteter indenfor mineralindustri:

- 1) Fremstilling af klinker (cement) i roterovne med en produktionskapacitet på mere end 500 tons/dag eller kalk i roterovne eller andre ovne med en produktionskapacitet på mere end 50 tons/dag.
- 2) Fremstilling af glas, herunder glasfibre, med en smeltekapacitet på mere end 20 tons/dag.
- 3) Fremstilling af keramiske produkter ved brænding, navnlig tagsten, mursten, ildfaste sten, fliser, stentøj og porcelæn, med en pro-

duktionskapacitet på mere end 75 tons pr. dag og en kapacitet på mere end 4 m³/dag og en sættetæthed pr. ovn på mere end 300 kg/m³.

§ 8. Loven omfatter følgende aktiviteter indenfor pap- og papirindustrien:

- 1) Fremstilling af papirmasse af træ eller andre fibermaterialer.
- 2) Fremstilling af papir og pap på en produktionsenhed med en produktionskapacitet på mere end 20 tons/dag.

Kapitel 2

Tilladelse til udledning af CO₂

§ 9. En produktionsenhed, som er omfattet af loven, må kun udlede CO₂, såfremt økonomi- og erhvervsministeren har meddelt produktionsenhedens driftsleder tilladelse hertil. Driftsledere for produktionsenheder, som er sat i drift inden den 31. marts 2004, skal indgive ansøgning om tilladelse til udledning af CO₂ på et af ministeren anvist ansøgningsskema senest den 15. august 2004. Ansøgninger modtaget efter denne dato vil ikke blive taget i betragtning ved uddeling af kvoter efter bestemmelserne i §§ 17 og 18, for 1. periode fra 2005 til 2008.

Stk. 2. Uanset stk. 1, kan ministeren i særlige tilfælde beslutte, at en driftsleder, som har ansøgt om tilladelse, midlertidigt kan foretage udledning af CO₂, indtil ministeren har taget stilling til ansøgningen.

Stk. 3. Ministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at ansøgninger efter stk. 1, modtaget efter den 15. august 2004 skal tages i betragtning ved tildelelse af kvoter for 1. periode.

Stk. 4. Såfremt flere driftsledere søger om tilladelse efter stk. 1 for samme produktionsenhed, tildeles tilladelsen til den, som ejer produktionsenheden.

Stk. 5. Ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indeholde følgende:

- 1) Oplysninger til identifikation af produktionsenheden, dennes ejer og driftsleder.
- 2) Oplysninger om aktiviteter, udledninger af CO₂ fra produktionsenhedens enkelte anlæg samt kilder til udledningen.
- 3) En plan, der redegør for, hvordan driftslederen vil overvåge udledningen af CO₂, jf. § 28, stk. 3 og 4.

Stk. 6. Driftslederen for anlæg, der udelukkende anvender biomasse som brændsel, har ikke pligt til at udarbejde en plan for overvågning af CO₂-udledningen, jf. stk. 5, nr. 3.

§ 10. Økonomi- og erhvervsministeren meddeler driftslederen tilladelse til udledning af CO₂, såfremt ansøgningen indeholder de i § 9 nævnte oplysninger, og der foreligger en af ministeren efter § 28, stk. 2, godkendt plan for overvågning af CO₂-udledningen, jf. dog § 11, stk. 1.

Stk. 2. I en tilladelse og ved ændring af en tilladelse, kan der stilles vilkår om:

- 1) At driftslederen underretter ministeren om planlagte, væsentlige ændringer i produktionsenhedens kapacitet og andre forhold af betydning for tilladelsen og for tildelingen af kvoter.
- 2) At driftslederen overholder nærmere angivne krav, som er begrundet i virksomhedens særlige forhold.
- 3) At driftslederen meddeler og dokumenterer idriftsættelse af nye anlæg.
- 4) At driftslederen indrapporterer nærmere angivne produktionsdata, som af ministeren skønnes at kunne have betydning for kvotetildelingen i fremtidige perioder.
- 5) At driftslederen overholder lovgivningen herunder bindende retsregler fra EU.

Stk. 3. Efter 5 år og med et forudgående varsel på 1 år kan der fastsættes nye vilkår i en tilladelse.

Stk. 4. En driftsleder, som er i besiddelse af en tilladelse efter stk. 1, er berettiget til at modtage kvoter efter bestemmelserne i §§ 15 – 20.

Stk. 5. Ministeren underretter miljøministeren om den meddelte tilladelse til brug for registreringer i registret, jf. kapitel 5.

Stk. 6. Ved væsentlige ændringer i produktionsenhedens kapacitet og andre forhold af betydning for tilladelsen, jf. stk. 2, nr. 1, træffer ministeren afgørelse om, hvorvidt der kan ske en ændring af tilladelsen, eller om driftslederen skal pålægges at ansøge om ny tilladelse efter § 9. Den hidtidige tilladelse har gyldighed, indtil ministeren har taget stilling til ansøgningen om ny tilladelse.

Stk. 7. En driftsleder kan ikke uden tilladelse fra ministeren overdrage en tilladelse.

Stk. 8. Ved overdragelse af tilladelsen til en ny driftsleder indtræder denne i enhver forpligtelse vedrørende produktionsenheden efter denne lov

på det tidspunkt, hvor ministerens godkendelse af overdragelsen er meddelt.

§ 11. Økonomi- og erhvervsministeren kan afslå at give tilladelse til en driftsleder, som

- 1) i forbindelse med ansøgning om tilladelse i væsentlig grad har givet urigtige eller vildledende oplysninger,
- 2) gentagne gange eller groft har overtrådt bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør af loven eller
- 3) har forfalden gæld til det offentlige, herunder afgiftsbetaling efter § 31, på mere end 100.000 kr.

Stk. 2. En afgørelse truffet efter stk. 1, kan af driftslederen forlanges indbragt for domstolene. Afgørelsen skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor, jf. stk. 3.

Stk. 3. Anmodning om domstolsprøvelse skal være modtaget af økonomi- og erhvervsministeren senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt driftslederen. Sagen indbringes herefter for retten i den borgerlige retsplejes former af ministeren.

§ 12. En tilladelse efter § 10 kan tilbagekaldes, såfremt driftslederen

- 1) har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af denne lov, af bestemmelser fastsat i henhold til loven eller af vilkår for tilladelsen,
- 2) ikke er i stand til at antagelig gøre at kunne varetage sine forpligtelser i forhold til denne lov på fuldt forsvarlig måde eller
- 3) har forfalden gæld til det offentlige, herunder afgiftsbetaling efter § 31, på mere end 100.000 kr.

Stk. 2. Afgørelse i sager omfattet af stk. 1, nr. 1, træffes af domstolene. Afgørelse i sager efter stk. 1, nr. 2 og 3 træffes af økonomi- og erhvervsministeren.

Stk. 3. En afgørelse truffet efter stk. 1, nr. 2 og 3, kan af driftslederen forlanges indbragt for domstolene. Afgørelsen skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor, jf. stk. 4.

Stk. 4. Anmodning om domstolsprøvelse skal være modtaget af økonomi- og erhvervsministeren senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt driftslederen. Sagen indbringes herefter for retten i den borgerlige retsplejes former af ministeren.

Stk. 5. Hvis ministerens afgørelse efter stk. 2, 2. punktum indbringes for domstolene, kan driftslederen fortsætte sin virksomhed, indtil domstolens afgørelse foreligger.

Kapitel 3

Generelle bestemmelser om kvoter

§ 13. Enhver kvote skal kunne identificeres entydigt og kan kun anvendes til dækning af udledninger af CO₂ fra en produktionsenhed i den periode, for hvilken den er tildelt. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kvoters identifikation.

Stk. 2. Kvoter kan omsættes i indtil 4 måneder efter udløbet af den periode, inden for hvilken de er tildelt.

Stk. 3. Anvendelse af en kvote til dækning af udledninger af CO₂, jf. stk. 1, sker ved at driftslederen anviser kvoten til annullering, jf. § 26.

Stk. 4. Efter den 30. april i det første år i en ny periode annullerer miljøministeren kvoter på registrets konti tildelt for den foregående periode, som ikke allerede er annulleret, jf. stk. 3, og erstatter disse med et tilsvarende antal kvoter med gyldighed for den aktuelle periode, jf. dog stk. 5. Miljøministeren underretter driftslederen herom.

Stk. 5. Overskydende kvoter fra 1. periode erstattes ikke med kvoter gyldige i 2. eller senere perioder.

§ 14. Kvoter, som er tildelt på grundlag af kvotedirektivet af en kompetent myndighed i et andet land inden for Det Europæiske Fællesskab, har samme gyldighed i Danmark, som kvoter tildelt af økonomi- og erhvervsministeren efter §§ 15-21.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, at kvoter tildelt af den kompetente myndighed i lande uden for Det Europæiske Fællesskab skal have samme gyldighed, som kvoter tildelt i Danmark.

Kapitel 4

Fastsættelse og tildeling af kvoter

Den samlede kvote for 1. periode

§ 15. For 1. periode fra den 1. januar 2005 til den 31. december 2007 fastsættes det samlede antal kvoter til udledning af CO₂ til i alt 100,5 mio. kvoter. Hertil kommer eventuelle kvoter tildelt efter § 22.

Stk. 2. Der afsættes 5,025 mio. af de i stk. 1 nævnte kvoter til salg ved auktion, jf. § 21.

Stk. 3. Til nye produktionsenheder, der idriftsættes efter den 31. marts 2004, jf. § 19 og til ikke kendte, uforudsete krav på kvotetildeling efter §§ 17 og 18, afsættes 3,0 mio. af de i stk. 1, nævnte kvoter.

Stk. 4. Kvoterne tildeles af økonomi- og erhvervsministeren efter reglerne i §§ 17-20, til driftsledere, som er i besiddelse af en udledningstilladelse efter § 10, stk. 1.

Basisår for tildelingen

§ 16. Kvotetildelingen efter § 17 sker på grundlag af den gennemsnitlige historiske CO₂-udledning og el- og varmeproduktionen i basisårene, jf. stk. 2 – 4.

Stk. 2. Ved basisårene forstås perioden fra den 1. januar 1998 til den 31. december 2002.

Stk. 3. Hvis en produktionsenhed ikke har været i drift alle basisårene, anvendes driftsperioden inden for basisårene som basisår.

Stk. 4. Hvis CO₂-udledningen i 2002 er højere end den gennemsnitlige CO₂-udledning i basisårene, jf. stk. 2 og 3, benyttes 2002 som basisår.

Stk. 5. Produktionsenheder eller dele heraf, som nævnt i § 18, stk. 1, indgår ikke i beregningen af den gennemsnitlige, historiske CO₂-udledning og el- og varmeproduktionen i basisårene, jf. stk. 1.

Stk. 6. Afgørelse af hvilket datagrundlag, som skal anvendes ved beregning af kvotetildelingen for en produktionsenhed, træffes af økonomi- og erhvervsministeren.

Stk. 7. Brændselsforbruget til varmeproduktion, jf. § 17, for kraftvarmeanlæg beregnes som den nyttiggjorte varmeproduktion delt med en varmevirkningsgrad på 125 % og for kedelanlæg som hele brændselsforbruget. Ved beregning af brændsels CO₂-indhold benyttes udledningsfaktorerne i bilag 1.

Tildeling for produktionsenheder, som er sat i drift inden den 2. januar 2002

§ 17. For el- og/eller varmeproducerende produktionsenheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, som primært har til formål at sælge el eller varme til de kollektive net, tildeles for 1. periode 1,680 kvoter for hver MWh fossil elproduktion, der i gennemsnit om året i basisårene netto blev

produceret på enheden samt 3,0 kvoter for hver tons CO₂, der i gennemsnit om året i basisårene blev udledt fra brændsler anvendt til varmeproduktion.

Stk. 2. For alle øvrige produktionsenheder omfattet af denne lov, jf. §§ 5-8, tildeles for 1. periode 3,0 kvoter for hver tons CO₂, der i gennemsnit om året i basisårene blev udledt fra produktionsenheden.

Stk. 3. Såfremt en driftsleder for en produktionsenhed, omfattet af stk. 1-2, eller § 18, kan sandsynliggøre, at CO₂-udledningen øges eller mindskes gennemsnitlig med mindst 10 % i 1. periode i forhold til produktionsenhedens CO₂-udledning i 2002 på grund af lovkrav, der følger af fællesskabslovgivning, får driftslederen sine kvoter suppleret eller reduceret i forhold til tildelingen efter stk. 1-2 eller § 18, svarende til den forventede ændring i CO₂-udledningen.

Stk. 4. Såfremt ministeren finder, at en produktionsenhed, omfattet af stk. 1-2, eller § 18, vil få CO₂-udledningen mindsket gennemsnitlig med mindst 10 % i 1. periode i forhold til produktionsenhedens CO₂-udledning i 2002 på grund af lovkrav, der følger af fællesskabslovgivning, får driftslederen sine kvoter reduceret i forhold til tildelingen efter stk. 1-2 eller § 18, svarende til den forventede ændring i CO₂-udledningen.

Stk. 5. Det er en betingelse for ændring af kvotetildelingen efter stk. 3 og 4, at lovkravene er gennemført i dansk ret inden den 31. marts 2004.

Tildeling for produktionsenheder, som er sat i drift fra den 2. januar 2002 til den 31. marts 2004

§ 18. For en produktionsenhed, som er sat i drift i perioden 2. januar 2002 til den 31. marts 2004, eller som i denne periode væsentligt udvides, jf. stk. 5, tildeles for 1. periode kvoter som angivet i stk. 2-4.

Stk. 2. For en elproducerende produktionsenhed med det primære formål at levere el og eventuelt varme til de kollektive net, og som er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, tildeles for 1. periode årligt 1589 kvoter pr. installeret MW fossil elkapacitet og 530 kvoter pr. installeret MW fossil varmekapacitet.

Stk. 3. For varmeproducerende produktionsenheder uden elproduktion med det primære formål at levere varme til kollektive net, og som er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, tildeles for 1. periode

årligt 27 kvoter pr. installeret MW fossil varme-kapacitet.

Stk. 4. For øvrige produktionsenheder omfattet af denne lov tildeles for perioden 2005-2007 årlige kvoter pr. installeret kapacitet som anført i nr. 1-10:

- 1) For energiproducerende produktionsenheder indenfor offshoresektoren, som er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, tildeles 1420 kvoter pr. indfyret MW kapacitet.
- 2) For elproducerende produktionsenheder med det primære formål at producere varme til industriel proces (industriel kraftvarme eller varme til servicesektoren), og som er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, tildeles for 3500 kvoter pr. installeret MW fossil elkapacitet.
- 3) For øvrige energiproducerende anlæg i industrien mv., som er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, tildeles for 528 kvoter pr. installeret MW indfyret fossil kapacitet.
- 4) For produktionsenheder, som nævnt i § 5, stk. 1, nr. 2, tildeles 46 kvoter pr. installeret kapacitet i ton raffinerede færdigprodukter pr. dag.
- 5) For produktionsenheder, som nævnt i § 6, nr. 2, tildeles 150 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton støbt gods pr. time.
- 6) For produktionsenheder, som nævnt i § 7, nr. 1, tildeles 296 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton grå cementklinker pr. dag og 375 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton hvide cementklinker pr. dag og 365 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton brændt kalk pr. dag.
- 7) For produktionsenheder, som nævnt i § 7, nr. 2, tildeles 76 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton glasuld pr. dag og 71 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton støbt glas pr. dag.
- 8) For produktionsenheder, som nævnt i § 7, nr. 3, tildeles 44 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton brændt gods pr. dag og 28 kvoter pr. kapacitetsenhed i m³ letklinker pr. dag.
- 9) For produktionsenheder, som nævnt i § 8, nr. 1, tildeles 16 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton pulp pr. dag.
- 10) For produktionsenheder, som nævnt i § 8, nr. 2, tildeles 128 kvoter pr. kapacitetsenhed i ton papir eller pap pr. dag.

Stk. 5. Ved væsentlig udvidelse i denne bestemmelse forstås:

- 1) For produktionsenheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, en udvidelse af kapaciteten på mindst 10 MW indfyret effekt.

- 2) For produktionsenheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 2 og 3, og §§ 6 – 8 en udvidelse på mere end 5 % af den før udvidelsen installerede produktionskapacitet.
- 3) For produktionsenheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 2 og 3, og §§ 6 – 8 en forøget CO₂-udledning på mere end 5 % som følge af ombygning af produktionsenheden til produktion af mere CO₂-intensive produkter. Forøgelsen vurderes i forhold til den før ombygningen udledte CO₂.

Tildeling for produktionsenheder, der er sat i drift efter den 31. marts 2004

§ 19. En ny produktionsenhed, der sættes i drift efter den 31. marts 2004, tildeles kvoter fra puljen til nye produktionsenheder, jf. § 15, stk. 3, efter bestemmelserne i stk. 3-7, jf. dog stk. 2. Ved nye produktionsenheder forstås nyetablerede produktionsenheder, større udvidelser af produktionskapaciteten på eksisterende produktionsenheder, jf. stk. 7 og produktionsanlæg, der er idriftsat før den 31. marts 2004, men først opfylder kravene til at være omfattet af loven efter denne dato.

Stk. 2. Kvoterne efter stk. 1 tildeles fra den 1. i måneden efter den ny produktionsenhed er sat i drift, såfremt puljen nævnt i § 15, stk. 3, ikke er opbrugt på tildelingstidspunktet.

Stk. 3. Nye elproducerende produktionsenheder, der ikke er omfattet af stk. 6, tildeles 1710 kvoter pr. MW installeret fossil elproduktionskapacitet pr. år, enheden er i drift. Hvis varmen ikke helt eller delvist anvendes i de tunge processer, jf. stk. 5, tildeles yderligere 350 kvoter pr. MW installeret fossil varmeproduktionskapacitet pr. år, enheden er i drift. Ved kraftvarmeproducerende enheder beregnes elkapaciteten ved fuld varmeproduktion.

Stk. 4. En ny varmeproducerende produktionsenhed, der ikke producerer el, og hvis primære formål er at producere varme til de kollektive net, tildeles 205 kvoter pr. installeret MW varmekapacitet pr. år, enheden er i drift.

Stk. 5. En ny produktionsenhed med aktiviteter, der er omfattet af bilaget i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter om tung proces, tildeles kvoter ud fra de nøgletal, der angives i bilag 2 til denne lov. Nye produktionsenheder med aktiviteter, der i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter afgiftsmæssigt er regnet

som tung proces, men for hvilke der ikke er et nøgletal i lovens bilag 2, tildeles til de tunge processer 205 kvoter pr. installeret MW varmekapacitet pr. år, enheden er i drift.

Stk. 6. For nye energiproducerende produktionsenheder på offshorevirksomheder, tildeles 4700 kvoter pr. MW energiproduktionskapacitet målt som akseffekt pr. år, enheden er i drift.

Stk. 7. Ved en større udvidelse efter denne bestemmelse forstås:

- 1) For produktionsenheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1 en udvidelse af kapaciteten på mindst 10 MW indfyret effekt, eller en forøgelse af den indfyrede kapacitet med mindst 20 % i forbindelse med etablering af kraftvarmeproduktion.
- 2) For produktionsenheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 2 og 3 og §§ 6 – 8 en udvidelse på mere end 10 % af den før udvidelsen installerede produktionskapacitet.

Kvotetildelingen

§ 20. Produktionsenhedens samlede kvote efter §§ 17 og 18 for perioden 2005-2007 tildeles til driftslederen af økonomi- og erhvervsministeren med 40 % i 2005, 30 % i 2006 og 30 % i 2007.

Stk. 2. Tildeling af den årlige kvote er betinget af, at driftslederen er i besiddelse af en gyldig udledningstilladelse efter § 10, jf. dog § 9, stk. 2, at produktionsenheden ikke er taget permanent ud af drift ved starten af det år, kvoten tildeles for, og at de oplysninger af betydning for kvotetildelingen efter kapitel 4, som driftslederen har meddelt, er korrekte.

Stk. 3. Kvoter, som ikke tildeles pga. forhold nævnt i stk. 2, overgår til den i § 15, stk. 3 nævnte pulje.

Stk. 4. Såfremt kvotetildelingen er baseret på urigtige data eller oplysninger, kan der ske en justering af kvotetildelingen i følgende år.

Stk. 5. Tildelingen af kvoter til driftslederen sker ved, at økonomi- og erhvervsministeren hvert år underretter miljøministeren om, at et nærmere angivet antal kvoter senest den 28. februar i tildelingsåret skal indsættes på de respektive driftslederes konti i registret. Miljøministeren underretter den enkelte driftsleder om tildelingen.

Auktion

§ 21. Økonomi- og erhvervsministeren foranlediger, at kvoter fastsat efter § 15, stk. 2, sælges ved auktion.

Stk. 2. Tildeling af kvoter erhvervet ved auktion efter stk. 1 sker ved, at ministeren anmoder miljøministeren om at indsætte kvoterne på køberens konto i registret.

Stk. 3. Ministeren fastsætter tidspunktet for afholdelse af auktion efter stk. 1 samt vilkår herfor.

Stk. 4. Provenuet fra auktion, med fradrag af omkostninger forbundet med afholdelse heraf, tilfalder statskassen.

Force majeure

§ 22. Økonomi- og erhvervsministeren kan i perioden indtil 2008, efter godkendelse af Europa-Kommissionen, i tilfælde af force majeure, som angivet i kvotedirektivets bestemmelser herom, tildele yderligere kvoter til enkelte driftsledere.

Stk. 2. Kvoter tildelt efter stk. 1 kan ikke sælges eller på anden måde overdrages til andre.

Stk. 3. Driftsledere, der vil påberåbe sig force majeure for et givet år, skal senest den 1. januar det efterfølgende år fremsende ansøgning til økonomi- og erhvervsministeren om tildeling af yderligere kvoter, efter stk. 1. Ansøgningen skal indeholde begrundelse for, at der påberåbes force majeure samt en begrundet angivelse af den ekstra udledning af drivhusgasser, som force majeure situationen har medført.

Stk. 4. Ministeren tager på baggrund af ansøgningen stilling til, om denne skal forelægges for Europa-Kommissionen, jf. stk. 1.

Puljer af produktionsenheder

§ 23. Økonomi- og erhvervsministeren kan, efter godkendelse af Europa-Kommissionen, tildele, at driftsledere af produktionsenheder, der udfører en af de i §§ 5-8 nævnte aktiviteter, for en periode opretter en pulje af produktionsenheder med samme aktivitet i Danmark.

Stk. 2. Driftsledere, der ønsker at oprette en pulje, jf. stk. 1, skal ansøge ministeren herom senest 4 måneder inden den pågældende periodes start.

Stk. 3. Ansøgningen efter stk. 2 skal angive en puljeforvalter, som modtager kvoter på de omfattede driftslederes vegne, og indeholde dokumentation, herunder en fuldmagt, for at puljefor-

valteren på vegne af driftslederne kan varetage forpligtelserne efter § 26, stk. 1, og § 31.

Stk. 4. Hvis en puljeforvalter ikke overholder sine forpligtelser efter loven, hæfter den enkelte driftsleder af produktionsenheden i puljen for udledning af drivhusgasser fra sine produktionsenheder.

Kapitel 5

Kvoteregister

§ 24. Miljøministeren etablerer et elektronisk register, som skal indeholde oplysninger om tildeling, beholdning, overdragelse og annullering af kvoter efter denne lov.

Stk. 2. Enhver fysisk eller juridisk person har adgang til at få oprettet konti i registret til brug for registrering af kvoter.

Stk. 3. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om de oplysninger, som indeholdes i registret, om den nærmere indretning af dette, om registrets opgaver og udførelsen heraf, herunder om samarbejdet med andre registre, om driften af registret, om anvisning af kvoter til annullering efter § 26, stk. 1 og 2, samt om offentlighedens adgang til oplysninger i registret.

Stk. 4. Miljøministeren fastsætter regler om betaling af gebyr for registrets kontohavere.

§ 25. Ethvert køb eller salg af en kvote skal indberettes til miljøministeren og registreres af denne, jf. stk. 4.

Stk. 2. Det er en forudsætning for kvotehandel, at både køber og sælger har en konto i det danske register eller i et tilsvarende kvoteregister oprettet i en anden stat. Enhver med konto i registret kan forlange, at miljøministeren annullerer kvoter, som den pågældende råder over.

Stk. 3. Indberetningen efter stk. 1 skal indeholde en entydig identifikation af køber og sælger samt af de omsatte kvoter.

Stk. 4. Miljøministeren afgør, om indberetningen udgør et tilstrækkeligt grundlag for registrering af handelen. Finder miljøministeren, at dette ikke er tilfældet, afvises registrering af handelen.

§ 26. Driftslederen for en produktionsenhed omfattet af loven skal hvert år, senest den 30. april, anvise et antal kvoter til annullering svarende til det foregående års verificerede CO₂-udledning fra produktionsenheden.

Stk. 2. Hvis driftslederen ikke har anvist et tilstrækkeligt antal kvoter til annullering i forhold

til foregående års verificerede CO₂-udledninger, skal driftslederen senest den 30. april det følgende år anvise kvoter til annullering svarende til mankoen fra tidligere år.

Stk. 3. Såfremt driftslederen ikke senest den 30. april har anvist det antal kvoter, der er nævnt i stk. 1 og 2, indberetter miljøministeren produktionsenhedens driftsleder samt størrelsen af mankoen til økonomi- og erhvervsministeren. Miljøministeren underretter samtidigt driftslederen om indberetningen.

Stk. 4. Miljøministeren offentliggør økonomi- og erhvervsministerens afgørelse om driftslederes betaling af afgift efter § 31, stk. 1, på et offentligt tilgængeligt område på registrrets elektroniske hjemmeside eller lignende.

§ 27. Der er offentlig adgang til oplysningerne i registret med de begrænsninger, der følger af lovgivningen. Miljøministeren tager stilling til anmodninger om adgang til oplysninger fra registret.

Stk. 2. Miljøministeren, økonomi- og erhvervsministeren og skatteministeren har adgang til enhver oplysning i registret, som er nødvendig for varetagelsen af deres opgaver efter loven.

Kapitel 6

Overvågning, verifikation og rapportering

Overvågning

§ 28. Driftslederen er forpligtet til løbende at overvåge CO₂-udledningen fra produktionsenheder, som denne er ansvarlig for. Udledningen kan enten beregnes eller måles.

Stk. 2. Overvågningen skal ske i overensstemmelse med en plan herfor, som er godkendt af økonomi- og erhvervsministeren.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om overvågningen og overvågningsplanen efter stk. 1 – 2. I reglerne kan det fastsættes, at overvågningsplanen skal følge fastlagte kriterier og fremgangsmåder, eller at overvågningen skal finde sted på baggrund af en overvågningsplan, der udarbejdes og godkendes for den konkrete produktionsenhed. Der kan fastsættes regler om den periode, som driftslederen er forpligtet til at opbevare data opsamlet ved overvågningen.

Stk. 4. I godkendelsen af overvågningsplanen efter stk. 2, kan der stilles vilkår, som er begrundet i produktionsenhedens særlige forhold.

Verifikation

§ 29. Overvågningen af CO₂-udledningen efter § 28 skal årligt verificeres af en uafhængig virksomhed (verifikator), som er godkendt hertil af økonomi- og erhvervsministeren.

Stk. 2. Verifikationen skal navnlig omfatte målemetoder, målingernes hensigtsmæssighed, pålidelighed, troværdighed og nøjagtighed samt valg og anvendelse af emissionsfaktorer og anvendte beregningsmetoder. Verifikationen omfatter tillige opgørelsens overensstemmelse med planen for overvågning af udledninger af CO₂, jf. § 28, stk. 2.

Stk. 3. Verifikator udarbejder en verifikationserklæring, der bekræfter, at CO₂-udledningerne er overvåget i overensstemmelse med § 28 eller regler udstedt i medfør heraf, samt en redegørelse om verifikationen efter stk. 2.

Stk. 4. Omkostninger vedrørende overvågning og verifikation påhviler driftslederen.

Stk. 5. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om verifikation efter stk. 1-3, herunder om betingelserne for at blive udpeget som verifikator.

Stk. 6. Ministeren kan tilbagekalde en godkendelse efter stk. 1 og kan fastsætte nærmere regler om tilbagekaldelse af meddelte godkendelser.

Stk. 7. En afgørelse truffet efter stk. 6, kan af verifikator forlanges indbragt for domstolene og skal indeholde oplysning om adgang til domstolsprøvelse og fristen herfor, jf. stk. 8. Anmodningen har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer anden afgørelse.

Stk. 8. Anmodning om domstolsprøvelse skal være modtaget af økonomi- og erhvervsministeren senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Sagen indbringes herefter af ministeren for retten i den borgerlige retsplejes former.

Rapportering

§ 30. En driftsleder, hvis produktionsenhed er omfattet af loven, skal årligt, senest den 31. marts, rapportere verificerede CO₂-udledninger for det foregående år fra produktionsenheder, som denne er ansvarlig for, til økonomi- og erhvervsministeren.

Stk. 2. Rapporteringen skal omfatte følgende oplysninger for hver produktionsenhed

- 1) identifikationsdata for produktionsenheden,
- 2) aktivitetsdata, emissionsfaktorer, oxidationsfaktorer, samlede udledninger og usik-

kerhed for opgørelsen for hver af de af loven omfattede aktiviteter, der udføres på produktionsenheden.

Stk. 3. En driftsleder, hvis udledninger af CO₂ for det foregående år ikke er verificeret og rapporteret efter stk. 1 senest 31. marts, kan ikke omsætte kvoter gennem det i § 24 nævnte register, førend forholdet er bragt i orden.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om rapporteringen efter stk. 1 og 2.

Stk. 5. Ministeren meddeler senest den 20. april hvert år miljøministeren de samlede udledninger fra de enkelte driftslederes produktionsenheder, samt eventuelle oplysninger om driftsledere, der ikke har rapporteret udledninger, jf. stk. 3.

Stk. 6. Økonomi- og erhvervsministeren kan videregive de indrapporterede oplysninger til en anden offentlig myndighed med de begrænsninger, der følger af lovgivningen.

Kapitel 7

Betaling af afgift ved manglende kvoter

§ 31. Såfremt en driftsleder ikke har overholdt sin forpligtelse efter § 26, stk. 1 og 2, pålægger økonomi- og erhvervsministeren driftslederen at betale en afgift til statskassen. Afgiften udgør et beløb svarende til 100 EURO for hver ton CO₂, som er udledt uden anvisning af kvoter til annullering, jf. § 26, stk. 1 og 2. For kvoteoverskridelser i årene 2005, 2006 og 2007 udgør afgiften dog et beløb svarende til 40 EURO pr. tons.

Stk. 2. Det skyldige beløb er forfaldent til betaling senest 14 dage efter påkrav.

Stk. 3. Betales det skyldige beløb ikke rettidigt, skal der betales 1,3 pct. i månedlig rente for hver påbegyndt måned fra den 1. i den måned i hvilken beløbet skal betales af driftslederen, dog mindst 50 kr.

Stk. 4. Der skal betales et gebyr på 65 kr. for erindringsskrivelser vedrørende betaling efter denne lov.

Stk. 5. Afgiftsbetalingen efter stk. 1 fritager ikke driftslederen for forpligtelsen til at returnere en kvotemængde svarende til de kvoteoverskridende udledninger til miljøministeren senest den 30. april det efterfølgende kalenderår.

Stk. 6. For betaling af afgift efter loven hæfter driftslederen. Hvis driftslederen ikke er ejer af produktionsenheden, hæfter ejeren solidarisk med driftslederen for afgiftens betaling. Hvis driftslederen ikke driver produktionsenheden for

egen regning, hæfter den, der driver produktionsenheden for egen regning, solidarisk med driftslederen for afgiftens betaling.

Stk. 7. Ubetalte afgiftsbeløb efter stk. 1, renter efter stk. 3 og gebyrer efter stk. 4 kan inddrives ved udpantning og ved lønindeholdelse i henhold til reglerne for personlige skatter i kildeskatteloven.

Stk. 8. De statslige told- og skattemyndigheder inddriver ubetalte afgiftsbeløb, renter og gebyrer. Inddrivelsen sker efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter mv.

Kapitel 8

Tilsyn og oplysningspligt m.v.

§ 32. Økonomi og erhvervsministeren fører tilsyn med driftsledernes overholdelse af loven, af regler udstedt i medfør heraf, af afgørelser truffet efter loven og af vilkår stillet efter loven. Såfremt ministeren efter bestemmelsen i § 37, stk. 2, henlægger opgaver til en privat organisation, fører ministeren tilsyn med disses overholdelse af loven, af regler udstedt i medfør af loven og af afgørelser truffet efter loven.

Stk. 2. Driftsledere, som udfører aktiviteter omfattet af denne lov, skal efter anmodning fra økonomi- og erhvervsministeren eller miljøministeren afgive enhver oplysning, som disse vurderer, er nødvendige til varetagelse af deres opgaver efter denne lov.

§ 33. Økonomi- og erhvervsministerens udgifter til tildeling af tilladelser efter §§ 10-12 og § 23, tildeling af kvoter efter §§ 15-20 og § 22, behandling og afgørelse af sager vedrørende overvågning, verifikation og rapportering efter §§ 28-30, afgørelse om afgiftsbetaling efter § 31 og tilsyn efter § 32, stk. 1, påhviler driftslederen af produktionsenheder omfattet af loven.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter regler om driftsledernes betaling af udgifter nævnt i stk. 1.

Kapitel 9

Klage- og straffebestemmelser m.m.

Klageregler

§ 34. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af økonomi- og erhvervsministeren efter denne lov eller efter regler ud-

stedt i henhold til loven. Afgørelserne kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Stk. 2. Ved afgørelser af klager efter denne lov består Energiklagenævnet af de medlemmer, som afgør klager efter lov om elforsyning. Såfremt klagen giver baggrund herfor, kan nævntes formand beslutte, at nævnet ved klagens afgørelse skal bestå af de medlemmer, som afgør klager efter lov om varmforsyning.

Stk. 3. Ministerens afgørelser efter kapitel 4 vedrørende det antal kvoter, som tildeles de enkelte driftsledere, kan – bortset fra afgørelser vedrørende datagrundlaget truffet efter § 16, stk. 6, - ikke indbringes for Energiklagenævnet.

Stk. 4. Klage skal være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt.

Stk. 5. Energiklagenævnets formand kan efter nærmere aftale med nævnet træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der behandles efter denne lov eller regler udstedt i henhold til loven.

Stk. 6. Ministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der efter loven eller regler udstedt i henhold til loven, træffes af ministeren, herunder at visse afgørelser ikke skal kunne indbringes for Energiklagenævnet, samt at afgørelser truffet af en institution under ministeren eller en anden myndighed, som ministeren i henhold til § 37 har henlagt sine beføjelser til efter lov, ikke skal kunne indbringes for ministeren.

Stk. 7. Ministerens afgørelser efter § 11, stk. 1 og § 12, stk. 1, nr. 2 og 3 kan ikke indbringes for Energiklagenævnet.

Stk. 8. Ministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af klage for Energiklagenævnet.

§ 35. Afgørelser truffet af miljøministeren efter § 13 og §§ 25 - 27 kan indbringes for Miljøklagenævnet. Klagen skal være indgivet inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Bestemmelserne i lov om miljøbeskyttelse § 102 og §§ 104-106 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at visse afgørelser ikke skal kunne påklages, samt at afgørelser truffet af en under ministeriet oprettet institution eller anden offentlig myndighed, som ministeren i henhold til § 37, stk. 3, har henlagt sine beføjelser til, ikke skal kunne indbringes for ministeren.

Straffebestemmelser

§ 36. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning straffes med bøde den, der

- 1) undlader at udpege en fuldmægtig som nævnt i § 3, stk. 4,
- 2) udleder CO₂ uden fornøden, gyldig tilladelse efter § 10, jf. dog § 9, stk. 2,
- 3) overtræder vilkår i en tilladelse meddelt efter § 10, stk. 2,
- 4) overtræder indberetningsforpligtelsen efter § 30 ved ikke at rapportere rettidigt eller fyldestgørende,
- 5) undlader at give oplysninger efter § 32 eller
- 6) fortier oplysninger eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, der har betydning for myndighedernes sagsbehandling efter loven, eller som har indflydelse på myndighedernes afgørelser efter loven, eller har betydning for afgiftskontrollen.

Stk. 2. I regler, der udstedes i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for den, der overtræder reglerne.

Stk. 3. Den, der begår en af de i stk. 1 eller 2 nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage statskassen afgift, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 4. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Bemyndigelse

§ 37. Økonomi- og erhvervsministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet institution eller anden offentlig myndighed til at udøve beføjelser, der i denne lov er tillagt ministeren.

Stk. 2. Ministeren kan bemyndige en privat organisation til at varetage opgaven med afholdelse af auktion efter § 21 og til at godkende, herunder akkreditere verifikatorer efter § 29.

Stk. 3. Miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet institution eller anden offentlig myndighed til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt miljøministeren.

Kapitel 10

Øvrige bestemmelser

§ 38. For den femårsperiode, der begynder den 1. januar 2008 og for senere femårsperioder udarbejder miljøministeren en national plan for fastsættelse og tildeling af kvoter under inddragelse af offentligheden. Planen for hver femårsperiode skal offentliggøres og fremsendes til Europa-Kommissionen senest 18 måneder før periodens begyndelse.

Stk. 2. På baggrund af den i stk. 1 nævnte plan fremsætter økonomi- og erhvervsministeren lovforslag om tildeling af kvoter til de af loven omfattede produktionsenheder for perioden 2008-2012 og for senere perioder.

§ 39. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af økonomi- og erhvervsministeren. Ministeren kan fastsætte, at dele af loven træder i kraft før andre dele af loven.

Stk. 2. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

§ 40. Økonomi- og erhvervsministeren kan helt eller delvist ophæve lov om CO₂-kvoter for elproduktion, jf. lov nr. 376 af 2. juni 1999 som ændret ved lov nr. 1229 af 27. december 2003.

Stk. 2. Forhold opstået i den i stk. 1 nævnte lovs virkningsperiode, færdigbehandles efter denne lovs regler.

§ 41. I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 772 af 24. juli 2000, som ændret ved § 3 i lov nr. 316 af 22. maj 2002 og § 3 i lov nr. 452 af 10. juni 2003, foretages følgende ændringer:

1. I § 20, *stk. 1*, ændres »jf. dog stk. 7,« til: »jf. dog stk. 7 og 8«.

2. I § 20 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* Udgifter til erhvervelse af kvoter til varmeproduktion må først indregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, når de gratistildelte kvoter efter kapitel 4 i lov om CO₂-kvoter ikke er tilstrækkelige til at dække CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund

Regeringens klimastrategi bygger på den grundholdning, at den fremtidige klimainsats skal være så omkostningseffektiv som muligt. Både nationale og internationale muligheder bør udnyttes for at sikre, at klimainsatsen giver den størst mulige miljøgevinst på den mest omkostningseffektive måde.

På Rådets møde den 13. oktober 2003 blev EU's kvotedirektiv vedtaget, EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS direktiv 2003/87/EF 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF. Dette direktiv, i det følgende betegnet kvotedirektivet, indebærer, at der igangsættes et europæisk kvotehandelssystem fra 1. januar 2005, og at kvoterne fordeles efter en national allokeringssplan, der skal godkendes af Europa-Kommissionen forud for hver af de perioder, som kvotedirektivet er baseret på. I Danmark er det miljøministeren der har ansvaret for udarbejdelsen af allokeringssplanen og dens godkendelse af Europa-Kommissionen.

Med lovforslaget implementeres kvotedirektivet.

Samtidig fremsættes som en konsekvens af kvotetildelingen et ændringsforslag til varmforsyningsloven. Ændringen skal sikre, at de gratistildelte kvoter efter dette lovforslag kommer varmemeforbrugerne til gode, og at udgifter til kvotebehov på elsiden ikke overvælttes på varmemeforbrugerne.

Regeringen vil desuden foreslå, at der skal være skattefrihed for værdien af de gratis tildelte CO₂-kvoter. Samtidig foreslås, at der skal være fradrag for udgifter til køb af kvoter, mens der skal ske beskatning af fortjeneste og fradrag for tab ved salg af en CO₂-kvote.

Endelig vil regeringen foreslå, at CO₂-afgiften tilbagebetales fuldt ud for brændsler og varmemeforbrugt til procesformål, der er direkte kvotereguleret, i de industrivirksomheder, der omfattes af kvotereguleringen. Formålet er at undgå dobbelt regulering af CO₂-udledningerne.

Regeringen vil senere i folketingssamlingen 2003/04 fremsætte lovforslag om de nævnte skatte- og afgiftsmæssige tilpasninger.

De internationale klimaforpligtelser

Kvotedirektivet indgår som et vigtigt fælles virkemiddel til at reducere udledningerne af drivhusgasser i Det Europæiske Fællesskab, herunder opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs klimaforpligtelser i forhold til Kyotoprotokollen.

Kyotoprotokollen fastlægger konkrete reduktionsforpligtelser for drivhusgasser for industrilandene. Fællesskabet er under Kyotoprotokollen forpligtet til at opnå en 8 % reduktion i udledningen af drivhusgasser i perioden 2008-2012 i forhold til 1990-niveauet. EU's byrdefordelingsaftale fra 1998 fastlægger fordelingen af EU's samlede mål på 8 pct. mellem medlemslandene. Som følge af denne aftale har Danmark en forpligtelse til at reducere den gennemsnitlige årlige udledning af drivhusgasser i perioden 2008-12 med 21 % i forhold til basisåret 1990.

Kyoto-protokollen skitserer et system, hvor kun parter til protokollen, dvs. staterne, kan handle med drivhusgaskvoter. Systemet åbner imidlertid mulighed for, at staterne autoriserer selskaber og personer til at handle, selvom det stadig er staten, som i sidste ende er ansvarlig for opfyldelsen af reduktionsforpligtelsen.

Klimastrategien

Kvotefordelingen indgår som et af de væsentligste elementer i regeringens klimastrategi. I klimastrategien fastlægges rammerne for den fremtidige indsats til opfyldelse af Danmarks internationale klimaforpligtelser.

Danmark har påtaget sig en ambitiøs reduktionsforpligtelse. Regeringen har derfor ved fastlæggelsen af klimastrategien lagt stor vægt på, at reduktionsindsatsen skal gennemføres så omkostningseffektivt som muligt. Der blev forud for klimastrategien gennemført analyser af omkostningerne ved en lang række mulige tiltag til reduktion af drivhusgasudledningerne. I den

forbindelse blev kvoteregulering vurderet som et omkostningseffektivt virkemiddel.

Kvotedirektivet

Med kvotedirektivet etableres en kvoteordning for en række virksomheder i EU. De omfattede virksomheder modtager gratis kvoter og får mulighed for at handle med disse.

Direktivet omfatter en række produktionsenheder over en vis minimumsstørrelse inden for el- og varme-produktion, olieraffineri, metal-, mineral-, glas-, papirmasse- og papirindustri m.m. Ved direktivets fremsættelse blev det vurderet, at direktivet på EU-niveau dækker ca. 46 % af EU's samlede CO₂-udledninger i 2010, hvilket svarer til ca. 38 % af den samlede udledning af de seks drivhusgasser, som er omfattet af Kyoto-protokollen.

Kvoteordningen pålægger de omfattede virksomheder at være i besiddelse af kvoter svarende til deres udledning af CO₂. Hermed sikrer kvoteordningen, at der bliver et samlet loft for CO₂-udledningen. Omsætteligheden af kvoterne sikrer, at loftet overholdes billigst muligt.

Kvoteordningen er fleksibel på den måde, at der gennemføres reduktioner, når det er den billigste eller mest hensigtsmæssige mulighed, mens der købes kvoter, når det er billigst eller mere hensigtsmæssigt. Tilsvarende kan overskydende kvoter sælges på markedet. Kvotehandelen sikrer omkostningseffektivitet i den samlede reduktionsindsats, så reduktionstiltag foretages i de brancher og i de lande, hvor det er billigst at gennemføre dem.

Da kvotesystemet gælder for hele EU inklusive de 10 nye medlemslande, vil hovedparten af de store konkurrenter i de øvrige EU-lande også være omfattet af ordningen. Kvotesystemet er således en måde at sikre ensartede konkurrenceforhold mellem de energintensive virksomheder i EU-landene. De enkelte EU-lande står dog overfor meget forskellige reduktionsforpligtelser, hvorfor landene vil have forskelligt behov for at stramme CO₂-kvoterne. Omkostningerne ved at være omfattet af kvoteordningen kan derfor godt variere imellem de omfattede lande. Konkurrenceevnen for virksomheder, der konkurrerer med virksomheder udenfor EU, vil blive negativt påvirket.

Direktivet regulerer i første omgang kun CO₂, men er forberedt til senere at kunne omfatte alle seks drivhusgasser. I forlængelse heraf regulerer lovforslaget kun udledning af CO₂.

Sammenhæng til projektbaserede reduktioner

I den nuværende udformning af kvotedirektivet er der ikke mulighed for, at udledningsreduktioner fra projekter i andre lande (de såkaldte projektkreditter) kan indgå i EU-kvoteordningen. Kommissionen har imidlertid fremlagt et forslag til ændring af kvotedirektivet (Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Kvotedirektivet, vedrørende Kyoto-protokollens projektmekanismer KOM (2003) 403), der åbner mulighed for at projektkreditter opnået ved gennemførelse af projekter i andre lande, kan indgå på lige fod med de kvoter, der er udstedt under EU-kvoteordningen. En udvidelse af kvoteordningen til disse projektkreditter vil kunne reducere kvotepriisen og dermed omkostningerne ved gennemførelsen af ordningen for de danske aktører.

Forhandlingerne om ændringsforslaget er endnu ikke afsluttet, og der er ikke sikkerhed for, at ændringsforslaget kan træde i kraft samtidigt med, at EU-kvoteordningen træder i kraft 1. januar 2005. Når ændringsforslaget til kvotedirektivet er blevet vedtaget, forventes denne mulighed udnyttet, og implementeret ved lov.

2. Lovforslagets indhold

Lovforslaget hovedelementer:

Lovforslaget fastlægger, at produktionsenheder omfattet af loven kun må udlede CO₂, såfremt de har en tilladelse hertil fra økonomi- og erhvervsministeren. Produktionsenhedens driftsleder har krav på at få en sådan tilladelse, såfremt denne ansøger herom og opfylder de i loven angivne krav.

De produktionsenheder, som har en tilladelse til at udlede CO₂, kan tildeles gratis CO₂-kvoter. Størrelsen heraf fastlægges for perioder på 5 år, men tildeles årligt. Dog er første periode på 3 år, 2005-2007. Kvoterne er frit omsættelige.

Efter lovforslaget er det centrale element, at driftslederne på en bestemt opgørelsesdato skal tilbagelevere kvoter, der svarer til CO₂-udledningen.

Såfremt produktionsenhedens udledning er større end de tildelte kvoter, kan driftslederen dække disse ekstra udledninger ved at købe kvoter. Er udledningen mindre end kvoten, kan driftslederen omvendt sælge kvoter.

Lovforslaget indebærer endvidere, at 5 % af den samlede kvotemængde i første periode omsættes ved auktion. I de senere perioder kan op til 10 % af kvoterne bortauktioneres.

Udleder en produktionsenhed mere CO₂, end der er dækning for i driftslederens kvoter på en bestemt opgørelsesdato, skal der betales en afgift. Overskridel-

sesafgiften er for første periode 40 EURO pr. tons CO₂ (ca. 300 kr.). Fra 2008 er afgiften 100 EURO pr. tons CO₂ (ca. 750 kr.). Afgiftsbetaling forventes kun undtagelsesvis at blive aktuel, da afgiften er meget høj. Virksomhederne har mulighed for at undgå afgiften ved at købe kvoter til en pris, der forventes at være betydeligt lavere end afgiften. Udover at betale afgiften, skal driftslederen tillige erhverve sig kvoter til at dække mer-udledningen af CO₂.

Der oprettes et register, som registrerer ejerskab til kvoter og handel hermed mv.

Lovforslagets enkelte elementer beskrives nedenfor.

Hvem er omfattet af lovforslaget

Direktivet omfatter en række produktionsenheder over en vis minimumsstørrelse inden for el- og varme-produktion, olieraffineri, metal-, mineral-, glas-, papirmasse- og papirindustri m.m.

Genstanden for lovforslagets regulering er en produktionsenhed. Herved forstås en teknisk enhed, der består af et eller flere anlæg, hvorfra der udøves de aktiviteter, som er omfattet af lovforslaget i §§ 5-8. Det er produktionsenhedens driftsleder, der er den ansvarlige for produktionsenhedens forhold efter loven. Ved en driftsleder forstås den juridiske eller fysiske person, der ejer en produktionsenhed eller driver denne for egen regning.

I Danmark vil direktivet omfatte i alt ca. 360 produktionsenheder. Heraf ca. 230 produktionsenheder i el- og varmesektoren, og ca. 130 produktionsenheder i industrien og i offshoresektoren.

Langt hovedparten af de omfattede CO₂-udledninger vedrører brændselsforbrug, men ca. 1,5 mio. tons vedrører CO₂-udledninger, der er direkte forbundet med den industrielle proces. Som eksempel herpå kan nævnes cementindustrien. Disse procesudledninger adskiller sig fra de øvrige udledninger ved, at de ikke tidligere har været reguleret eller afgiftsbelagt.

Der er ved fastlæggelsen af hvilke anlæg og aktiviteter, der er omfattet af loven, anvendt en bred fortolkning af kvotedirektivet. Det indebærer, at på energi-producerende enheder, jf. lovforslagets § 5, stk. 1, nr. 1), omfatter loven enhver forbrænding af brændsel, der giver CO₂-udledning, jf. bilag 1. Denne fortolkning svarer til den fortolkning, som Europa-Kommissionen har lagt til grund og anvist medlemslandene at følge. En række EU-lande har imidlertid tilkendegivet at ville anvende en mere snæver definition, som kan reducere antallet af omfattede anlæg og aktiviteter inden for industrien. Det betyder, at visse former for forbrænding af brændsler, fx afbrænding af kulbrinter

(flaring) uden energiudnyttelse på offshoreanlæg og forbrænding af brændsler direkte i eksempelvis en smelteovn (f.eks. til smeltning af sten ved produktion af stenuld) bliver omfattet af den danske gennemførelse af direktivet, mens tilsvarende aktiviteter i nogle af de andre EU-lande ikke omfattes, hvis disse lande fastholder den snævre forståelse af direktivets anvendelsesområde. Hvis Europa-Kommissionen skulle ændre sin fortolkning af direktivet på dette punkt, er regeringen indstillet på at fremsætte et ændringsforslag til loven, som sikrer at kredsen af omfattede anlæg og aktiviteter tilpasses det, som er gældende i de øvrige EU-lande.

Tilladelse og overvågning af CO₂-udledninger

Ifølge lovforslaget må de produktionsenheder, som er omfattet af lovforslaget, kun udlede CO₂, såfremt driftslederen får en tilladelse hertil fra økonomi- og erhvervsministeren.

Proceduren med en forudgående tilladelse til udledning er et krav efter direktivet. Driftslederen for produktionsenheden har krav på at få en tilladelse, såfremt denne ansøger om det og opfylder lovens krav.

Tilladelsen giver ret til udledning af CO₂ fra produktionsenheden, og er en forudsætning for, at den pågældende driftsleder kan modtage CO₂-kvoter i det omfang, det følger af loven. Tilladelsen identificerer endvidere den eller de, der ifølge loven, er ansvarlige for produktionsenheden, og angiver de omfattede anlæg på produktionsenheden og kilder til udledning af CO₂. I tilladelsen forpligter den ansvarlige sig til kravene om overvågning, verifikation og indberetning af CO₂-udledning samt til årligt at tilbagelevere tilstrækkelige kvoter.

Driftslederen skal, som led i ansøgningen, redegøre for, hvorledes overvågning og måling af CO₂-udledning planlægges gennemført. En gang årligt verificeres overvågningen af uafhængig part og driftslederen sender rapporteringen til myndigheden.

Det er hensigten at gøre procedurerne omkring ansøgning og rapportering så enkle og smidige som muligt for at mindske de administrative byrder for virksomhederne. Hensigten er bl.a. at udarbejde et ansøgningsskema, hvor en række af de oplysninger, der allerede er kendt af myndighederne, vil være fortrykt. Desuden er det hensigten at koordinere terminologien i ansøgningsskemaet med den terminologi, der anvendes i forbindelse med miljøgodkendelser. Endelig er det hensigten, at det skal gøres muligt at ansøge og rapportere digitalt, og at indberetningen skal koordineres med eksisterende digitale indberetningssystemer. Sammen med udkast til ansøgning om tilladelse

vil de omfattede produktionsenheder modtage vejledende materiale med de specifikke krav til overvågningsplan, verifikation og rapportering.

Lovforslaget giver ikke anledning til ændringer af miljøbeskyttelsesloven eller af regler udstedt i medfør heraf.

Tildeling og handel med CO₂-kvoter

Kvotetildelingen til de omfattede produktionsenheder sker på baggrund af en national allokeringssplan, der udarbejdes af miljøministeren og sendes til godkendelse i Europa-Kommissionen. Kommissionens godkendelse beror dels på en vurdering af, hvorledes kvotetildelingen, sammen med andre nationale virkemidler, med sandsynlighed vil sætte Danmark i stand til at leve op til sine internationale forpligtelser, og dels på en vurdering af allokeringssplanen i forhold til fællesskabslovgivningens bestemmelser om statsstøtte og konkurrence på det indre marked. Tildelingen for første periode fremgår af bestemmelserne i kapitel 4 i lovforslaget. Den samlede nationale kvote og kvotetildelingerne på produktionsenheder for de følgende perioder vil efter godkendelse af Europa-Kommissionens godkendelse af den nationale allokeringssplan, jf. § 38 blive gennemført som en ændringslov til lovens kapitel 4.

Da formålet med kvotereguleringen er at begrænse CO₂-udledningen, må det antages, at kvotetildelingen kan indebære, at der er produktionsenheder, som vil få tildelt kvoter, der ikke fuldt ud dækker deres behov. Produktionsenhederne må derfor effektivisere energianvendelsen, omlægge produktionen eller købe kvoter. Ved kvoteoverskridelse betales en afgift, og året efter skal driftslederen aflevere kvoter, der svarer til overskridelsen. Sker dette ikke, udløses ny afgift.

Lovforslaget fastlægger beregningsgrundlaget for antallet af kvoter til de enkelte produktionsenheder. Der tildeles i alt 100,5 mio. kvoter i første periode. Heraf tildeles 92,5 mio. kvoter gratis til eksisterende produktionsenheder, 3,0 mio. kvoter reserveres til nye produktionsenheder, og 5,0 mio. tons auktioneres. Kvotetildelingen sker årligt.

En udmelding af den samlede kvote for de kommende perioder må blandt andet afvente afklaringen af Danmarks Kyoto-forpligtelse i 2006 og det videre arbejde med at reducere klimagas-emissionerne med andre virkemidler. Desuden forventes prøveperioden at give erfaringer med ordningen, der bør indgå i fastlæggelsen af kvotetildelingen fremover.

I fastlæggelsen af principper for kvotetildeling i kommende perioder vil der blive taget højde for de emissionsreduktioner, som følger af en aktiv indsats i

første periode. Det skal ikke komme virksomheder til skade, der i første periode nedsætter CO₂-udledningen og dermed er i overensstemmelse med intentionerne i lovforslaget.

De enkelte eksisterende produktionsenheder inden for elsektoren modtager et nærmere fastlagt antal kvoter baseret på den historiske elproduktion, mens de øvrige produktionsenheder modtager et nærmere fastlagt antal kvoter baseret på den historiske CO₂-udledning.

Loven fastlægger i overensstemmelse med direktivet rammerne for handel med kvoter. Princippet er, at kvoterne er frit omsættelige, men at handler skal registreres i det nationale register i et EU-land. Et centralt element i såvel kvotehandel som kvotekontrol er således det register, som oprettes efter loven.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for staten, amtskommuner og kommuner

Det følger af kvotedirektivet og dermed af lovforslaget, at myndighederne skal varetage en række administrative opgaver. Nogle af de væsentlige opgaver er etablering af en ordning for verificering af data og oprettelse af et register for CO₂-kvotehandler. Virksomhederne skal endvidere have tildelt en tilladelse og have en plan for overvågning og måling af CO₂-udledninger. Det er hensigten, at Energistyrelsen og Miljøstyrelsen varetager administrationen, idet disse institutioner allerede administrerer ordninger, der omfatter de samme virksomheder. Det medfører, f.eks. at størstedelen af informationen til administration af kvoteordningen vil være direkte tilgængelig i disse styrelser.

Det vurderes, at omkostningerne til at varetage de nye opgaver i 2004 vil udgøre 13,9 mio. kr. heraf 6,0 mio. kr. i lønsum svarende til 3,5 årsværk i Miljøstyrelsen og 11 årsværk i Energistyrelsen. Fra 2005 og frem vurderes omkostningerne årligt at udgøre 10,2 mio. kr. heraf 4,7 mio. kr. i lønsum svarende til 2,5 årsværk i Miljøstyrelsen og 8 årsværk i Energistyrelsen. Til sammenligning finansieres 3 årsværk via gebyrer under den nuværende CO₂-kvoteregulering af elproducenter. De faktiske omkostninger vil afhænge af den endelige administrative udformning. Etablering og drift af registret for handel med CO₂-kvoter forventes at ville blive varetaget af Miljøstyrelsen. De øvrige administrative opgaver forventes varetaget af Energistyrelsen.

De administrative omkostninger ved lovens ydelser dækkes ved gebyr fra de omfattede virksomheder og forslaget medfører derfor hverken udgifter eller indtægter for staten.

Såfremt produktionsenheden udleder mere CO₂ end størrelsen af sin CO₂-kvotebeholdning på opgørelses-

datoen, skal der ifølge lovforslaget svares afgift til statskassen. Da virksomhederne har mulighed for at undgå afgiften ved at købe kvoter til en pris, der forventes at være betydeligt lavere end afgiften, forventes ikke noget væsentligt provenu til statskassen.

Statens bortauktionering af kvoter vil føre til statslige indtægter. Provenuet fra dette salg vil afhænge af kvoteprisen. I første periode bliver auktioneret kvoter svarende til 5 % af kvotemængden. Provenuet vil ved en kvotepris på mellem 50 og 100 kr. pr. ton CO₂ være på mellem 88 og 175 mio. kr. pr. år i første periode.

Lovforslaget har ikke økonomiske og administrative konsekvenser for amtskommuner og kommuner. I det omfang, kommunalt eller amtskommunalt ejede virksomheder bliver omfattet af kvoteordningen, vil ordningen dog medføre såvel økonomiske som administrative konsekvenser for disse parallelt med de øvrige omfattede virksomheder, som beskrevet under punkt 4.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Med lovforslaget vil langt den største del af de omfattede virksomheders kvotebehov blive dækket af tildeling af gratiskvoter. For nogle virksomheder kan der dog blive behov for at købe supplerende kvoter på markedet.

Gennemførelsen af kvoteordningen på europæisk plan forventes at føre til prisstigninger på det europæiske elmarked i størrelsesordenen 2-4 øre pr. kWh. Denne prisstigning vil belaste såvel de danske erhvervsvirksomheder som virksomhederne i de øvrige EU-lande, og dermed konkurrencesituationen især i forhold til lande udenfor EU. Erhvervslivets elregning forventes ved en stigning i elprisen på 2 øre samlet at stige med i størrelsesordenen 400 mio. kr. årligt, mens elregningen for en typisk familie vil stige med ca. 100 kr. årligt (ekskl. moms).

Ved den foreslåede tildeling af gratiskvoter forventes det at blive elproducenterne, som får det største behov for kvotekøb. Under en forudsætning om en betydelig eleksport i de kommende år, forventes elproducenterne at få behov for at købe kvoter i størrelsesordenen op til 400 mio. kr. årligt, såfremt kvoteprisen er på 50 kr. I praksis vil elproducenternes tilpasning til kvotereguleringen mindske dette behov for kvotekøb. De forventede prisstigninger på det europæiske elmarked, som følger af at kvoteordningen bliver indført på europæisk plan, vil øge de danske elproducenteres indtjening. Elproducenterne forventes således netto at få øgede indtægter som følge af gennemførelsen af kvotedirektivet. Netto skønnes den samlede ge-

vinst for de kvoteomfattede elproducenter at være på ca. 400 mio. kr. årligt i perioden 2005-7.

For alle andre omfattede produktionsenheder foreslås en årlig tildeling af gratiskvoter svarende til 100 % af den gennemsnitlige udledning i de såkaldte basisår fra 1998-2002, som anvendtes som grundlag for kvotetildelingen. Det betyder, at de virksomheder, der fortsætter produktionen og udledningen på uændret niveau, ikke vil have behov for at købe kvoter. Kun i det omfang udledningerne øges, vil der blive behov for kvotekøb. Til øgede udledninger, der skyldes nye produktionsenheder eller væsentlige kapacitetsudvidelser, er der dog mulighed for ekstra tildeling af kvoter. Da der forventes en vis vækst i industrien m.m. skønnes, at der samlet vil være behov for kvotekøb i begrænset omfang. Netto skønnes et behov for kvotekøb på op til 20-25 mio. kr. årligt. I praksis vil virksomhedernes tilpasning til kvotereguleringen dog mindske dette behov for kvotekøb. For enkelte virksomheder kan der blive tale om væsentlige omkostninger. Hertil kan komme øgede udgifter i forbindelse med de forventede, øgede elpriser.

Da de øvrige EU-lande også er forpligtet af EU's direktiv om et marked for CO₂-kvoter, forventes markederne for de omfattede virksomheders produkter at blive påvirket. For en del produkter vil omkostningen ved kvotereguleringen blive betalt via varens pris, og dermed af forbrugerne. Denne virkning vil ikke blive væsentligt påvirket af den danske gennemførelse af direktivet, men i højere grad afhænge af de større lande.

Da kvoteprisen ikke er kendt på forhånd, vil det med kvotereguleringen blive vanskeligere på forhånd at vurdere de enkelte virksomheders omkostninger/indtægter i forbindelse med klimareguleringen.

Der forventes samlet set begrænsede negative virkninger på vækst og beskæftigelse af kvotereguleringen. I perioden 2005-7 forventes et fald i beskæftigelsen på i størrelsesordenen 500 personer årligt. På længeresigt er effekterne mere usikre og i høj grad afhængige af, hvordan de øvrige lande gennemfører deres indsats på klimaområdet.

Administrationsomkostninger

Ved tilrettelæggelsen af kvoteordningen er det tilstræbt at minimere omkostninger for og administrative krav til erhvervslivet. Formålet har været at gøre det så administrativt let som muligt indenfor rammerne af EU-direktivet.

I lovforslaget bliver det foreslået, at myndighedens omkostninger ved administration af ordningens ydelse finansieres ved gebyrer. Der er tale om et nyt ikke-

fiskalt gebyr til dækning af omkostningerne ved kvotetildeling, tildeling af tilladelse og nye kontrol- og tilsynsopgaver.

De samlede årlige omkostninger til dækning af administrationsomkostningerne hos myndighederne forventes i alt blive i størrelsesordenen kr. 30.000 pr. produktionsenhed fra lovens ikrafttræden og frem. Der forventes opkrævet et årligt gebyr fra hver produktionsenhed fra Energistyrelsen, ligesom der forventes opkrævet et gebyr fra registret. Gebyrets størrelse vil afspejle omkostningerne ved ydelserne. Gebyrordningen vil blive nærmere præciseret i bekendtgørelse.

Som følge af lovforslaget vil driftslederen f.eks. skulle sikre sig etablering af et system til løbende overvågning af CO₂-udledningen, og årligt få data verificeret af uafhængig part. Det skønnes, at omkostningerne til at afholde egne administrative omkostninger til overvågning og verifikation normalt vil ligge i størrelsesordenen kr. 10.000 – 30.000 årligt. Udgifterne afhænger af specifikke forhold som f.eks. produktionsenhedens størrelse, kompleksitet og anvendelse af ledelsessystemer. For enkelte virksomheder med særlige forhold, kan omkostningerne undtagelsesvis blive højere.

Hovedparten af de industrivirksomheder, der vil blive omfattet af kvoteordningen, har indgået en aftale om energieffektiviseringer med Energistyrelsen og får allerede i dag verificeret deres aftaleforpligtelser. De administrative krav, som følger af aftaleordningen, er mere omfattende blandt andet til verifikation, og disse virksomheder forventes dermed at opleve en samlet administrativ lettelse ved at blive omfattet af kvoteordningen.

Den gældende danske CO₂-kvoteordning for elproducenter vil blive afløst af EU-kvoteordningen, og de administrative omkostninger ved den gældende nationale ordning vil derfor ophøre for de elproducenter, der i dag er omfattet af kvotereguleringen.

Energistyrelsen vil i samarbejde med Erhvervs- og Selskabsstyrelsen inddrage erhvervslivet i en vurdering af omkostningerne til den egenadministration, som følger af lovforslaget. Resultatet af undersøgelsen vil blive inddraget i det videre arbejde med at gennemføre loven og udmønte dens bestemmelser i bekendtgørelser mv. Undersøgelsen vil blive gennemført med henblik på at mindske erhvervslivets administrative byrder som følge af nye love og regler. Dette er en væsentlig del af regeringens erhvervspolitiske strategi.

5. Miljømæssige konsekvenser

Kvoteordningen er et nyt styringsinstrument af CO₂-udledningen fra en række af de største danske udledere af drivhusgasser. For elproducenterne afløser ordningen den eksisterende nationale kvoteordning, men den nye kvoteordning vil have en mere effektiv styringseffekt i forhold til de udledninger, der indgår i det danske klimaregnskab, da strafafgiften for overskridelse af kvoterne er betydeligt højere end den forventede kvotepris.

Med fastsættelse af en vis kvotemængde, som i alt kan uddeles under kvoteordningen, vil der være sikkerhed for, at den ønskede reduktion af CO₂-udledningen bliver opnået. Der er ikke sikkerhed for at reduktionen sker i Danmark, men kvoterne vil sikre virkningen i forhold til opgørelsen i det danske klimaregnskab. Da CO₂-udledningen er et globalt miljøproblem, hvor det ikke har betydning for miljøvirkningen, hvor udledningen foregår, vil det være uden betydning for klimavirkningen, om kvoterne fører til reduktioner i Danmark eller i andre lande.

I perioden 2005-2007 fastlægger lovforslaget, at der i alt kan tildeles og sælges 100,5 mio. kvoter. I forhold til den forventede udledning fra de omfattede produktionsenheder vil det medføre en reduktion i udledningen af drivhusgasser på ca. 6 mio. tons CO₂ i hvert af de tre år i perioden 2005-2007. Ordningen vil således føre til betydelige reduktioner i udledning af drivhusgasser.

Kvotetildelingen for den enkelte produktionsenhed sker efter lovforslaget på grundlag af den historiske CO₂-udledning, bortset fra for elproducerende produktionsenheder, hvor den historiske produktion udgør grundlaget for tildelingen. Tildeling af kvoter til fjernvarmeleverandører på basis af historisk udslip kan have tendens til at favorisere eksisterende leverandører på bekostning af andre potentielle leverandører til samme net, hvilket evt. kan forrykke konkurrencestillingen uheldigt. Udviklingen vil derfor blive fulgt nøje med henblik på at overveje alternative tildelingsprincipper i følgende perioder.

Lovforslaget indeholder en regel om, at kvotetildelingen standses, hvis en produktionsenhed er permanent lukket ved starten af tildelingsåret. Baggrunden herfor er, at der ikke bør uddeles gratis kvoter til produktionsenheder, som ikke har brug herfor. Bestemmelsen kan på den anden side principielt forringe incitamentet til at lukke ineffektive anlæg. Det vil derfor med henblik på næste periode 2008-2012 blive undersøgt, om der kan udvikles andre principper for håndtering af kvotetildelingen i forbindelse med lukning af anlæg.

6. Forholdet til EU-retten

Kvotedirektivet trådte i kraft den 25. oktober 2003. Det påhviler medlemsstaterne at implementere kvotedirektivet i deres nationale lovgivninger senest den 31. december 2003. Europa-Kommissionen har imidlertid tilkendegivet, at det afgørende er, at reglerne er på plads og i funktion inden den 1. januar 2005. Med lovforslaget og de bekendtgørelser, som vil blive udstedt med hjemmel i loven, implementeres kvotedirektivet.

Den nationale allokeringsplan, som indeholder periodens samlede kvotemængde og tildelingen til driftslederne for produktionsenhederne, skal senest den 31. marts 2004 forelægges for Europa-Kommissionen af miljøministeren. Planen beskriver dels hvilke principper, der er anvendt ved tildelingen af kvoter (jf. forslaget kapitel 4), dels sammenhængen med den samlede klimapolitik og Danmarks internationale forpligtelser. Inden 3 måneder efter fremsendelsen har Kommissionen mulighed for at afvise planen, såfremt planen eller dele heraf findes at være uforenelig med kriterierne i kvotedirektivets bilag III eller artikel 10.

Det fremgår udtrykkelig af kvotedirektivets artikel 11, stk. 3, at afgørelser om kvotetildeling, skal være i overensstemmelse med traktatens bestemmelser, særligt artikel 87 og 88. Europa-Kommissionen har imidlertid i en skrivelse til medlemsstaterne af 17. marts 2004 meddelt, at Kommissionen frafalder en formel notifikation efter statsstøtteregele for så vidt angår den nationale allokeringsplan for 1. periode fra 2005 til 2007. Kommissionen forbeholder sig imidlertid ret til at vurdere statsstøtteaspekter i forbindelse med medlemsstaternes anmeldelse efter kvotedirektivet.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget er der, udover selve kvotedirektivet og dets bilag, også taget hensyn til en række fortolkningsmeddelelser og såkaldte "guidelines" fra Europa-kommissionen.

I øvrigt henvises til pkt. 1, hvor kvotedirektivets indhold er kort beskrevet.

Kvotedirektivet indeholder en ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (IPPC-direktivet), der indebærer, at der ikke længere skal fastsættes emissionsgrænseværdier for CO₂ i miljøgodkendelsen, og at eksisterende godkendelser i nødvendigt omfang skal revideres i overensstemmelse hermed. Denne del vil blive gennemført i Miljøministeriets regelsæt om godkendelser efter miljøbeskyttelsesloven af de såkaldte kapitel 5 virksomheder.

7. Høring

Lovforslaget er d. 19. februar 2004 sendt i høring til følgende:

Affald Danmark
 Amerada Hess Aps.
 Arbejderbevægelsens Erhvervsråd
 Brancheforeningen for Biogas
 Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme
 Bureau Veritas Quality International, BVQI
 CO-Industri
 DANAK
 Dansk Energi
 Dansk Erhvervsgartnerforening
 Dansk Industri
 Danske Fjernvarmeværkers Forening
 Danmarks Naturfredningsforening
 Dansk Standard
 Datatilsynet
 De Danske Landboforeninger
 Det Norske Veritas, DNV
 DONG A/S
 DONG Efterforskning og Produktion A/S
 ELFOR
 Elsam A/S
 Elsparefonden
 Energi E2 A/S
 Elkraft System
 Eltra
 Energiklagenævnet
 Energitilsynet
 Forbrugerrådet
 Foreningen af bioteknologiske industrier i Danmark, FBID
 Forening af Danske Kraftvarmeværker
 Foreningen for Slutforbrugere af Energi
 Foreningen af Rådgivende Ingeniører
 Fællessekretariatet for HNG og Midt-Nord I/S
 Greenpeace Danmark
 Håndværksrådet
 Indukraft
 Kalk- og Teglværksforeningen
 Landbrugsrådet
 Landsorganisationen i Danmark, LO
 LLoyd
 Mærsk Olie og Gas AS
 Naturgas Fyn
 NSOC-D North Sea Operators Committee – Danmark
 Oliebranchens Fællesrepræsentation
 Organisationen for Vedvarende Energi
 Reno-Sam
 Verdensnaturfonden, WWF
 Amsrådsforeningen
 Kommunernes Landsforening
 Københavns Kommune

Frederiksberg Kommune
 Hovedstadens Udviklingsråd (HUR)
 Erhvervs- og selskabsstyrelsen
 Finansministeriet
 Justitsministeriet
 Landbrugsministeriet
 Miljøministeriet
 Konkurrencestyrelsen

Skatteministeriet
 Trafikministeriet
 Udenrigsministeriet
 Lovforslaget er samtidigt med høringsudsendelsen lagt ud på Energistyrelsens hjemmeside: www.ens.dk
 Efterfølgende har lovforslaget været forelagt Finansrådet og Realkreditrådet.

8. Vurdering af konsekvenserne af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Indtægter ved bortauktionering af kvoter	Nej
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ja, såfremt udgifter til kvotekøb er mindre end værdien af øget salgspris på virksomhedens produkter.	Ja, såfremt udgifter til kvotekøb ikke modsvares af øget salgspris på virksomhedens produkter.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Ja
Miljømæssige konsekvenser	Ja	Nej
Administrative konsekvenser for borgerne	Nej.	Nej
Forholdet til EU-retten	Loven gennemfører direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003. Den samlede kvote og kvotetildelingen skal godkendes af Europa-Kommissionen inden denne del af lovforslaget kan træde i kraft.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Loven har til formål at fremme en reduktion af udledning af drivhusgassen CO₂ på en omkostningseffektiv måde gennem et system med omsættelige kvoter. Kvoterne er frit omsættelige. Loven, der gennemfører EU's kvotedirektiv, skal herigennem bidrage til at sikre opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser.

Loven regulerer kun udledning af drivhusgassen kuldioxid, CO₂. Kvotedirektivet giver mulighed for, at der via en særlig procedure nævnt i kvotedirektivets artikel 30, kan træffes beslutning om, at andre drivhusgasser skal være omfattet af EU's kvoteordning.

Træffes en sådan beslutning vil denne skulle gennemføres i dansk ret ved en lovændring.

Til § 2

Bestemmelsen fastlægger en række begreber, som anvendes i loven.

Med hensyn til en udtømmende definition af biomasse henvises til Europa-Kommissionens retningslinjer af den 29. januar 2004 om måling og rapportering af drivhusgas-udledninger efter kvotedirektivet.

Med hensyn til definition af driftsleder bemærkes, at det alene er den direkte ejer af produktionsenheden, som – udover den som for egen regning driver produktionsenheden – kan optræde som driftsleder.

Til definitionen af i drift bemærkes, at baggrunden for forskellen i definitionen for nye og for eksisteren-

de virksomheder er et ønske om at hindre misbrug. Det skal således ikke være muligt at fremrykke det tidspunkt, hvorfra der kan modtages kvoter, ved at foretage en isoleret opstart, prøvekørsel eller lignede med produktionsenheden. Nye produktionsenheder betragtes derfor først som værende i drift den 1. i måned efter det tidspunkt, hvor der første gang finder en CO₂-udledning sted fra denne i forbindelse med drift af produktionsenheden. Det er ministeren, der tager stilling til, hvornår produktionsenheden er i drift, jf. § 4, stk. 2.

Med samme lokalitet, jf. nr. 14, menes, at de forskellige enheder og anlæg er beliggende i en sådan indbyrdes fysisk og/eller driftsmæssig sammenhæng, at der reelt er tale om én produktionsenhed.

Til § 3

Loven medtager aktiviteter på stationære produktionsenheder på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone, såfremt disse er nævnt i §§ 5-8 eller har en væsentlig teknisk forbindelse med sådanne aktiviteter, jf. § 3, stk. 6. Ved stationære produktionsenheder forstås enheder, der - bortset fra under transport- ikke flyttes fra det sted, hvorfra de producerer. Loven omfatter således ikke skibe eller andre transportmidler.

Produktionsenheder på havanlæg, som anvendes til indvinding af kulbrinter, på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone er også reguleret af loven, såfremt produktionsenheden er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1. Flydende anlæg til produktion af kulbrinter, som er placeret på en fast position med henblik på produktion, er omfattet af loven.

Bestemmelsen i § 3 stk. 2, har til hensigt at sikre en hensigtsmæssig afgrænsning af de omfattede produktionsenheder og aktiviteter, jf. i øvrigt § 2, nr. 14.

Kapaciteten for de enkelte anlæg skal kun sammenlægges ved beregningen af den samlede kapacitet, såfremt der er tale om aktiviteter, som er nævnt under samme nummer i §§ 5-8, eksempelvis i § 5, stk. 1, nr. 1 eller i § 7 nr. 2. Således betragtes et kraftværk bestående af tre blokke på samme kraftværksplads og med samme driftsleder som én produktionsenhed. Den indfyrede effekt fra de tre blokke skal derfor adderes ved vurderingen af, om produktionsenheden er 20 MW indfyret effekt eller derover. Omvendt indebærer bestemmelsen, at hvis en af de tre blokke sælges og herefter drives af en ny driftsleder uafhængigt af de to andre blokke, så vil der herefter være tale om to forskellige produktionsenheder, jf. dog tillige bestemmelsens stk. 3.

Alle anlæg til indvinding af kulbrinter på et felt vil som udgangspunkt udgøre en produktionsenhed, også selv om de ikke befinder sig på samme platform, på indbyrdes broforbundne platforme eller behandler kulbrinter fra flere felter. Ved et felt forstås afgrænsningen af en kulbrinteforekomst i henhold til bestemmelserne i tilladelser eller aftaler, der er omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund. For andre forekomster udgøres feltet af det areal, som forekomsten omfatter.

Bestemmelsen i stk. 3 har dels til hensigt at sikre en hensigtsmæssig afgrænsning af begrebet produktionsenhed og dels at modvirke omgåelse af lovens kapacitetsgrænser for aktiviteter på produktionsenheder omfattet af §§ 5-8. Bestemmelsen indebærer, at en driftsleder ikke kan omgå kapacitetsgrænserne ved at foretage en opdeling af produktionsenheden i mindre enheder eller anlæg, såfremt aktiviteten udføres på samme lokalitet.

Efter stk. 3 kan økonomi- og erhvervsministeren således beslutte, at anlæg, herunder kulbrinte-indvindingsanlæg, der har en tæt driftsmæssig eller fysisk sammenhæng, men som drives af flere driftsledere på samme lokalitet i et samarbejde, skal anses for at udgøre én produktionsenhed ved fastlæggelsen af kapacitetsgrænsen, jf. §§ 5-8. Anlæggene kan herved blive betragtet som en produktionsenhed, selvom de har flere driftsledere. Det er en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen, at de pågældende anlæg drives i et samarbejde.

Endvidere modvirker bestemmelsen, at driftsledelsen eller ejerskabet til dele af en produktionsenhed overlades til en anden person med det formål at bringe produktionsenheden ned under kapacitetsgrænserne. Bestemmelsen skal ikke hindre overdragelser, som sker som led i en naturlig virksomhedsoverdragelse, men alene overdragelser som må antages at ske pga. lovens kapacitetsgrænser. Der skal derfor være tale om overdragelser, der har proformalignende karakter, f.eks. mellem indbyrdes forbundne selskaber, familiedlemmer mm.

Efter stk. 4 kan ministeren beslutte, at driftsledere omfattet af stk. 3 skal udpege én fuldmægtig, som på deres vegne varetager opgaverne i henhold loven. I denne situation hæfter driftslederne solidarisk for de økonomiske forpligtelser og de øvrige forpligtelser, der følger af denne lov. Det er derfor også disse, som eksempelvis kan pålægges et eventuelt ansvar for manglende overholdelse af lovens forpligtelser. Bestemmelsen er nødvendig for at sikre, at det altid kan klarlægges hvem, der på vegne af driftslederne skal overholde lovens forpligtelser i forhold til en given

produktionsenhed, og hvem der er bemyndiget til at træffe beslutninger for produktionsenheden om forhold, som vedrører loven.

Det er sædvanligt, at anlæg til kulbrinteindvinding ejes af flere selskaber i forening med nærmere aftalte andele. Efter definitionen af driftsleder i § 2 er disse selskaber i forening driftsledere for energiproducerende enheder, som omfattes af § 5, på sådanne anlæg. Hvis driftslederne ikke selv inden en rimelig frist har udpeget den befuldmægtigede person, kan ministeren pålægge de omfattede selskaber at udpege en fuldmægtig, som i forhold til myndighederne er bemyndiget til at træffe beslutninger vedrørende forhold i denne lov. Det forventes, at den udpegede fuldmægtig normalt vil være samme selskab, som udøver operatørfunktionen i relation til den tilladelse til efterforskning og indvinding af kulbrinter, som er meddelt efter lov om anvendelse af Danmarks undergrund, der ligger til grund for driften af anlægget. Dette selskab behøver ikke være ejer af nogen del af det pågældende anlæg eller i øvrigt være driftsleder.

Af stk. 5 følger at såvel spidslast- som reserveanlæg på en given lokalitet skal medtages ved fastlæggelsen af kapaciteten for produktionsenheden. Dette er i overensstemmelse med Kommissionens fortolkning af direktivets anvendelsesområde. Anlæg, som ikke anvendes, men som kan bringes til at fungere, er således omfattet. Hvis de pågældende anlæg permanent er taget ud af drift, og ikke kan bringes til at fungere, medregnes disse dog ikke, selvom en egentlig demontering af anlægget ikke er foretaget. Der kan eksempelvis være tale om anlæg til energiproduktion, hvor vitale dele er helt ødelagte eller fjernet, men hvor andre dele fortsat befinder sig på virksomheden.

Aktiviteter, som har en betydelig teknisk forbindelse med aktiviteter nævnt i §§ 5-8, og som kan have indvirkning på udledning af drivhusgasser, er tillige omfattet af loven, jf. lovens § 3, stk. 6. Fastlæggelsen af hvilke aktiviteter, der har en teknisk forbindelse, kan have betydning i forhold til kapacitetsgrænsen, nævnt i § 3, stk. 2, og i forhold til opgørelsen af produktionsenhedens samlede CO₂-udledning.

For energiproducerende enheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, er det alene aktiviteter, der har en direkte og snæver teknisk forbindelse med selve energiproduktionen, der omfattes af loven. På eksempelvis et kraftværk betragtes afsvovlingsanlægget som havende en direkte teknisk forbindelse med selve energiproduktionen. For anlæg til indvinding af kulbrinter betyder det tilsvarende, at energiproducerende anlæg omfatter gasturbiner, diesel- og benzindrevne maskiner og ethvert andet anlæg på en platform, som har en be-

tydelig teknisk forbindelse med de energiproducerende anlæg og derfor kan have betydning for udledningerne fra disse anlæg.

Derimod indebærer dette, for eksempelvis en kemisk virksomhed, at udledninger fra den energiproducerende enhed er omfattet, hvorimod eventuelle procesudledninger fra andre dele af virksomheden ikke er omfattet. Dette skyldes, at disse procesudledninger ikke har en betydelig teknisk forbindelse til den omfattede aktivitet. For at der er tale om en betydelig teknisk forbindelse, skal der være tale om et anlæg, der udgør en del af det energiproducerende anlæg.

For produktionsenheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 2 og 3 samt §§ 6-8 er enhver CO₂-udledning fra samtlige stationære anlæg indenfor produktionsenheden omfattet af loven, uanset at CO₂-emissionerne stammer fra aktiviteter, der ikke er omfattet af §§ 5-8. For teglværker betyder det eksempelvis, at såvel de brændselsrelaterede udledninger som udledninger fra kalkspalning under fremstillingsprocessen er omfattet af loven. Tilsvarende gælder for cementfremstilling, hvor der, udover de brændselsrelaterede udledninger, også indgår udledninger fra calcineringsprocessen.

Hvis der på en produktionsenhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 2 og 3 samt §§ 6-8 eksempelvis er opført et industrielt kraftvarmeanlæg på mindre end 20 MW, hvor alene varmen anvendes i produktionsprocessen, så betragtes den kraftvarmebundne elektricitet (som ikke anvendes i produktionsprocessen), som havende en direkte teknisk forbindelse med varmeproduktionen til den industrielle proces. Derfor er hele det industrielle kraftvarmeanlæg omfattet.

For så vidt angår afgrænsningen af aktiviteter omfattet af §§ 5-8 henvises til bemærkningerne til § 5-8.

Til § 4

I stk. 1 foreslås det, at loven ikke omfatter produktionsanlæg eller dele heraf, som anvendes til forskning, udvikling og testning af nye produkter. Baggrunden herfor er bl.a. aktiviteterernes begrænsede tidsmæssige karakter. Det er alene de anlæg, der specifikt anvendes til de nævnte formål, som er undtaget. Det forhold, at en virksomhed som led i sit almindelige virke driver forskning eller udvikling, indebærer ikke, at produktionsenheden som sådan bliver undtaget. Et energiproducerende anlæg, som leverer energi til en bygning eller til en aktivitet, som anvendes til forskningsformål, vil således ikke være undtaget fra loven efter bestemmelsen i stk. 1.

Forslaget til stk. 2 indebærer, at det i tilfælde af tvivl eller uenighed er ministeren, der træffer afgørelse om, hvorvidt en given produktionsenhed, dele heraf

eller aktiviteter er omfattet af loven eller fra hvilket tidspunkt en produktionsenhed eller dele heraf må anses for at være i drift. Driftslederen af en produktionsenhed vil således kunne få afgjort, om produktionsenheden er omfattet af loven og fra hvilket tidspunkt og hermed bindende besked om, hvorvidt denne kan udlede CO₂, uden at skulle indhente tilladelse efter § 9 og 10.

Til §§ 5-8

Bestemmelserne i §§ 5-8 fastlægger hvilke aktiviteter og dermed produktionsenheder, der er omfattet af loven.

For så vidt angår energiproduktion nævnt i § 5, stk. 1, nr. 1, er det den indfyrede effekt, der er afgørende for, om produktionsenheden er omfattet. I de øvrige bestemmelser er tærskelværdierne udtryk for produktionskapacitet eller ydelse.

Omfattet af bestemmelsen i § 5, stk. 1, nr. 1, er enhver energiproducerende enhed eller anlæg, herunder kulbrinteindvindingsanlæg offshore, som har en indfyret effekt på 20 MW eller derover. Med energiproducerende enhed forstås anlæg, hvor brændstof oxideres med henblik på hovedsagelig at frembringe varme, som udnyttes enten direkte eller efter transformation. Det betyder, at ud over el- og varmeproducerende anlæg omfattes anlæg, der producerer damp, trykluft og andre former for energi til procesformål. Anlæg, der producerer energi til procesformål, kan eksempelvis være kedler eller turbiner (indirekte anvendelse). Eller det kan være ovne og tørreanlæg, hvor energien ved oxidationen af brændslerne anvendes direkte i fremstillingsprocessen. Enheder, der ikke indfyre brændsler, såsom vindmøller, solenergianlæg m.m. er ikke omfattet af bestemmelsen.

Endvidere følger det af stk. 1, nr. 1, at på en energiproducerende enhed er anlæg til afbrænding af gas og andre kulbrinter uden energidnyttelse (flaring) også omfattet af stk. 1, idet der foregår en forbrændingsproces. Der er også i dette tilfælde tale om, at et anlæg oxiderer brændstof.

Med indfyret effekt forstås den maksimalt mulige indfyrede effekt. Eksempelvis vil en 30 MW kedel med tilhørende 18 MW brænder have en indfyret effekt på 18 MW, og dette gælder uanset, at brænderen kun er indstillet på 10 MW ydelse. Kapacitet på reserve- og nød-anlæg samt ikke udnyttet kapacitet skal medregnes ved vurdering af, om effekten er på 20 MW eller derover, jf. i øvrigt § 3, stk. 5.

Enhver produktionsenhed til raffinering af mineralolie er uanset størrelsen omfattet af bestemmelsen i § 5, stk. 1, nr. 2.

Ved »koksværker« i nr. 3 forstås anlæg til fremstilling af koks.

Lovforslagets § 5, stk. 2, undtager forbrænding af affald på produktionsenheder, der har som hovedformål at forbrænde eller på anden måde behandle affald. Bestemmelsen undtager således forbrænding på affaldsforbrændingsanlæg, som er opført med det formål at afbrænde affald, samt anlæg, som er opført med det formål at forgasse eller på anden lignende måde behandle affald. Afbrænding af affald på andre anlæg er ikke undtaget. Industrielle procesanlæg m.m., der indfyre affald i forbrændingsprocesser, skal således medtage affaldet ved fastlæggelsen af, om anlægget er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1. Lovens affaldsbegreb er det samme som det EU-retlige.

Ved fastlæggelsen af om en produktionsenhed, der tillige anvender andre brændsler, er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, ses bort fra den indfyrede affaldsmængde. Affaldsforbrændingsanlæg er således kun omfattet af loven med den del, hvori der ikke indfyres affald, jf. overfor og kun såfremt denne del har en indfyret effekt på 20 MW eller derover.

Driftslederen for energiproducerede anlæg på 20 MW indfyret effekt eller derover, som udelukkende er baseret på biomasse, vil ikke have pligt til at overvåge og verificere udledninger, jf. kap. 6. Denne skal i stedet årligt rapportere til ministeren, at der ikke er udledt CO₂ jf. § 30. Anlæg, der udelukkende anvender biomasse, vil ikke få tildelt kvoter efter kap. 4, og vil heller ikke have pligt til at indsende kvoter i registret, jf. § 26, idet biomasse regnes CO₂-neutral, jf. bilag 1. Disse anlæg vil dog ikke være fritaget for pligten til at ansøge om tilladelse efter lovens § 9.

Ved klinker i § 7, nr. 1, forstås cementklinker fremstillet i roterovne. Ved kalk forstås brændt kalk fremstillet i roterovne eller andre ovne.

Keramiske produkter fremstillet ved brænding, jf. § 7, nr. 3, kan omfatte flere produkter end de specifikt nævnte. Om produktionsenheden i nr. 3 er over kapacitetsgrænsen og dermed omfattet af denne lov fastlægges ved, at produktionskapaciteten er på mere end 75 tons/dag og har en kapacitet på mere end 4 m³/dag og en sættetæthed pr. ovn på mere end 300 kg/m³.

Hvis der som led i en af aktiviteterne, omfattet af §§ 5, stk. 1, nr. 2 og 3, samt §§ 6-8, indgår et energiproducerende anlæg mindre end 20 MW i produktionsprocessen, vil dette være omfattet af loven. Det betyder eksempelvis for en papirfabrik (jf. § 8, stk. 1 nr. 2), at det mindre energiproducerende anlæg vil være omfattet, hvis det direkte er forbundet med produktionsprocessen. Er det energiproducerende anlæg isoleret

fra produktionsprocessen og således fysisk adskilt, vil anlægget ikke være omfattet.

Det følger endvidere, at i tilfælde hvor det mindre energiproducerende anlæg direkte er forbundet med produktionsprocessen og hele energiproduktionen ikke anvendes i processen, vil hele udledningen fra energiproduktionen være omfattet. Der tages således ikke hensyn til f.eks. et eventuelt salg af energiproduktionen til nettet. Dette stemmer overens med forståelsen af § 5, stk. 1, nr. 1 (energiproducerende anlæg på 20 MW eller derover), hvor anvendelsen af energiproduktionen ikke har betydning for, om produktionsenheden er omfattet af loven.

Til § 9

I følge kvotedirektivet skal en driftsleder, som udfører de i loven angivne aktiviteter, have en tilladelse til udledning af CO₂ for at kunne producere. Det er driftslederen, som er ansvarlig for opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af denne lov. Hvis en produktionsenhed har flere driftsledere, er det fuldmægtigen for disse, der ansøger om tilladelsen, jf. § 3, stk. 3 og 4.

Økonomi- og erhvervsministeren kan beslutte, at en bestemt ansøgningsform skal anvendes. For at minimere virksomhedernes arbejde i forbindelse med ansøgninger planlægges anvendt en fortrykt standardansøgning indeholdende de oplysninger, som ministeren allerede er i besiddelse af.

I stk. 2 bemyndiges ministeren til at beslutte, at driftslederen for en produktionsenhed, som har ansøgt om tilladelse efter stk. 1, midlertidigt kan foretage udledning af CO₂. Bestemmelsen forudsættes især anvendt i tilfælde, hvor behandlingen af ansøgningen af uforudsete grunde ikke har kunnet afsluttes som planlagt, eller hvor afslag på tilladelse indbringes for domstolene, jf. § 11. Bestemmelsen vil dog også kunne anvendes i situationer, hvor der er behov for at videreføre produktionsenheden, mens forholdene omkring tilladelse afklares, f.eks. i forbindelse med videreførelse af produktionsenheden ved konkurs mm.

Som det fremgår af stk. 1, skal ansøgning om tilladelse være indgivet til ministeren senest den 15. august 2004 for de virksomheder, der er idriftsat inden lovforslagets fremsættelse. Det er dog fundet hensigtsmæssigt at give ministeren en mulighed for at dispensere fra denne tidsfrist i særlige tilfælde. Uden en sådan lovbestemmelse ville det f.eks. ikke være muligt at tage hensyn til en ansøgning der af grunde, der ikke kan lastes ansøgeren, kom nogle få dage for sent frem eller andre tilsvarende situationer. Det er imidlertid hensigten at anvende dispensationsbestem-

melsen restriktivt, idet kvotetildelingen baserer sig på de rettidigt modtagne ansøgninger og for sent modtagne ansøgninger ofte kun vil kunne tildeles kvoter fra puljen i § 19, som ellers var tiltænkt vækst og nye virksomheder.

Stk. 5 angiver de oplysninger ansøgningen skal indeholde. Virksomheden skal, jf. stk. 5, nr. 3, udarbejde et forslag til en plan for overvågning og måling af CO₂-udledningen fra produktionsenheden. Virksomheden kan blive pålagt at udarbejde et nyt forslag til overvågningsplan, såfremt virksomhedens forslag til plan ikke vurderes at opfylde kravene hertil. Ved denne vurdering vil der blive taget udgangspunkt i de af ministeren nærmere fastsatte regler for overvågning og måling af drivhusgasudledninger, jf. § 28, stk. 3, der er baseret på retningslinier fra Kommissionen.

Anlæg, der alene anvender biomasse som brændsel, skal ansøge om tilladelse. Da afbrænding af biomasse er CO₂-neutralt, er disse anlæg fritaget for at udarbejde en plan for overvågning af udledning af CO₂, jf. stk. 6.

Tilladelsessystemets primære formål er at foretage en præcis registrering af de produktionsenheder, der er omfattet af loven, og at skabe forudsætningen for lovlig udledning af CO₂ under kvoteordningen, samt for tildeling af kvoter.

Efter bestemmelsen i § 36 er det strafbart at udlede CO₂ uden den fornødne tilladelse efter § 10.

Til § 10

Det følger af stk. 1, at økonomi- og erhvervsministeren vurderer, om ansøgningen indeholder de påkrævede oplysninger efter § 9, stk. 5, og om der foreligger en plan for overvågning af CO₂, som kan godkendes efter § 28, stk. 2 og 3. Er dette tilfældet, udstedes en tilladelse til driftslederen for produktionsenheden, jf. dog § 11, stk. 1.

Tilladelsen skal angive hvilke dele af produktionsenheden, der er omfattet af tilladelsen. Ved tilladelsen bliver det tillige fastlagt, hvem der er driftsleder for produktionsenheden, og dermed hvem der er ansvarlig for produktionsenhedens forhold i relation til loven. Dette er baggrunden for, at økonomi- og erhvervsministeren skal underrette miljøministeren og dermed det i § 24 nævnte register om, hvem der som driftsleder har modtaget tilladelse efter § 10.

Driftslederen for en produktionsenhed omfattet af loven, skal have en udledningstilladelse. Dette gælder også selvom puljeforvalter på flere driftslederes vegne varetager opgaver i henhold til loven efter § 23, stk. 3. Hvis en produktionsenhed har flere driftsledere, er det disse i forening, der modtager tilladelsen. Den vil

typisk blive givet til fuldmægtigen på vegne af produktionsenheden, jf. § 3, stk. 3 og 4.

Stk. 2 fastlægger de vilkår, som kan stilles i forbindelse med en tilladelse.

Såfremt en driftsleder planlægger væsentlige ændringer af betydning for tilladelsen og tildelingen af kvoter, skal disse meddeles til ministeren. Om en ændring er så væsentlig, at den skal meddeles, beror på en konkret vurdering. Det betragtes som en væsentlig ændring, hvis der udføres ny aktivitet omfattet af §§ 5-8, som ikke blev udført på tilladelsestidspunktet. Ændringer er også væsentlige, dersom de medfører, at produktionsenheden ikke længere er omfattet af loven. Planlagt skrotning af anlæg omfattet af tilladelsen, eller etablering af nye CO₂-emitterende anlæg, f.eks. en kedel, skal også meddeles ministeren. Ændringer i den godkendte plan for overvågning betragtes også som væsentlige ændringer. Kravet om at meddele ændringer er navnlig fastlagt af hensyn til den fremtidige tildeling af kvoter.

Oplysninger om idriftsættelse efter stk. 2, nr. 3, er et krav i forbindelse med udvidelse af eksisterende anlæg, eller etablering af nye produktionsenheder, der efter § 19 kan afstedkomme tildeling af kvoter. Eventuel tildeling af kvoter fastlægges ud fra tidspunktet for idriftsættelse, som driftslederen derfor skal kunne fremvise dokumentation for. Vedrørende definition af begrebet i drift henvises til § 2, nr. 8.

Såfremt der efter § 3, stk. 4 er udpeget én fuldmægtig, som på flere driftslederes vegne varetager opgaver i henhold til loven, skal denne underrette om ændringer for den driftslederkreds, som denne er befuldmægtiget for.

Ændring af ejerforholdene i en produktionsenhed, skal som udgangspunkt ikke meddeles, men driftslederen har pligt til at oplyse om ændringerne på anmodning fra ministeren, jf. den generelle adgang til at indhente nødvendige oplysninger fra driftslederen efter § 32.

Da tilladelsen ikke er begrænset til en bestemt tidsperiode, giver stk. 3 mulighed for, at der 5 år efter udstedelsen af en tilladelse og med et varsel på 1 år kan fastsættes nye krav i en tilladelse. Der kan kun stilles sådanne nye vilkår, som ligger inden for rammerne i lovgivningen.

I tilfælde af at produktionsenheden ændres væsentligt, tager økonomi- og erhvervsministeren efter stk. 6 stilling til, om der skal ske en ændring af den eksisterende tilladelse, eller om driftslederen skal pålægges at ansøge om en ny tilladelse efter § 9. En ny tilladelse vil navnlig være påkrævet, hvis der efter ministerens opfattelse er behov for at udarbejde og godkende en

ny overvågningsplan efter § 28. Da der kun vil være behov herfor i særlige tilfælde, og da tilladelsen primært har karakter af en registrering af faktiske forhold, forventes der normalt ikke at være behov for udstedelse af en helt ny tilladelse. Hvis ministeren finder, at en helt ny tilladelse er påkrævet, skal ansøgeren opfylde de krav, som stilles til en driftsleder ved ansøgning efter § 9.

Som det fremgår af stk. 7 kan en driftsleder ikke uden ministerens godkendelse overdrage en tilladelse til en anden driftsleder. Dette krav er nødvendigt for at sikre, at tilladelsen giver fuld klarhed over, hvem der er den ansvarlige driftsleder, som har pligt til at overholde lovens bestemmelser, herunder pligt til at tilbagelevere kvoter i overensstemmelse med udledningen. Overdrages tilladelsen uden ministerens godkendelse, har denne ingen virkning i forhold til loven og det er fortsat den overdragende driftsleder, der hæfter for forpligtelser i forhold til loven, ligesom en ny driftsleder ikke lovligt kan udlede CO₂, før overdragelsen af tilladelsen er godkendt af ministeren.

Bestemmelsen i stk. 8 indebærer, at rettigheder og pligter efter denne lov overgår til den nye driftsleder på tidspunktet for meddelelsen af ministerens godkendelse af overdragelsen. Fra dette tidspunkt hæfter den nye driftsleder således eksempelvis for forpligtelsen til at tilbagelevere kvoter, svarende til udledningen i tiden fra sidste gang kvoter blev tilbageleveret. Driftslederen hæfter endvidere for ubetalte afgifter for overskridelse og eventuelle forpligtelser til at tilbagelevere kvoter, som skyldes kvoteoverskridelse fra tidligere perioder, jf. hertil bestemmelsen i § 31, stk. 5. I forbindelse med ændring af driftsleder må parterne derfor aftale, i hvilket omfang tildelte kvoter skal overdrages til den nye driftsleder.

Det vil fremgå af tilladelsen fra hvilken dato, denne gælder.

Til § 11

Bestemmelsen giver økonomi- og erhvervsministeren mulighed for i helt særlige tilfælde at afslå at udstede en tilladelse til en driftsleder. Bestemmelsen forudsættes anvendt meget restriktivt. Afslag på ansøgning om tilladelse kan af driftslederen forlanges indbragt for domstolene af ministeren.

Hvis der er tale om, at flere driftsledere i forening ejer en produktionsenhed, jf. § 3, stk. 3 og 4, kan bestemmelsen anvendes, når én af driftslederne opfylder én af betingelserne i stk. 1. Bestemmelsen kan også tænkes anvendt i tilfælde, hvor tilladelsen ønskes overdraget til ny driftsleder, jf. § 10, stk. 7.

Indbringes afslaget på ansøgning om tilladelse ikke for domstolene, står ministerens afgørelse ved magt ved udløbet af den 4 ugers ankefrist efter stk. 3.

På grund af den særlige adgang til domstolsprøvelse, kan ministerens afgørelser efter bestemmelsen ikke indbringes for Energiklagenævnet, men indbringes direkte for domstolene, jf. § 34, stk. 7.

Til § 12

Der kan i ganske særlige tilfælde være behov for at kunne tilbagekalde en allerede meddelt tilladelse efter § 10. Da tilbagekaldelse af tilladelse normalt vil indebære ophør af produktionsenhedens drift, er der imidlertid tale om et meget alvorligt skridt, som kun vil kunne komme på tale i de situationer, som udtrykkeligt er nævnt i bestemmelsen.

Som det fremgår af bestemmelsen i stk. 2, er det domstolene, der træffer afgørelse i sager, hvor ministeren finder, at tilladelse bør tilbagekaldes pga. at driftslederen skønnes at have gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af loven, bestemmelser fastsat i henhold til loven, eller vilkår for tilladelsen. Såfremt driftslederen ikke skønnes at kunne varetage sine forpligtelser på fuldt forsvarlig måde, eller har forfalden gæld til det offentlige på mere end 100.000 kr. træffes afgørelsen af ministeren, men ministeren har i disse tilfælde pligt til at indbringe spørgsmålet for domstolene, hvis driftslederen anmoder herom, inden 4 uger fra afgørelsen er meddelt. Indbringes sagen for domstolene, kan driftslederen forsætte sin virksomhed indtil domstolenes afgørelse foreligger, jf. stk. 5. Indbringes tilbagekaldelsesspørgsmålet ikke for domstolene, står ministerens afgørelse ved magt og tilladelsen bortfalder ved udløbet af den 4 ugers ankefrist efter stk. 4.

På grund af den særlige adgang til domstolsprøvelse, kan ministerens afgørelser efter bestemmelsen ikke indbringes for Energiklagenævnet, men indbringes direkte for domstolene, jf. § 34, stk. 7.

Til § 13

Enhver kvote skal kunne identificeres entydigt. Europa-Kommissionen forbereder udarbejdelsen af en forordning om bl.a. identifikation af kvoter, der har til hensigt at sikre et ensartet format for nummerering af kvoterne. Nummereringen forventes at skulle angive oprindelsesland, gyldighedsperiode, kvotetype, årgang m.m. Kvotetypen angiver, om det er en kvote tildelt under denne kvoteordning, eller om der er tale om kvoter tildelt i forbindelse med projektbaserede udledningsreduktioner (de såkaldte JI og CDM projekter) eller om kvoter tildelt i forbindelse med force ma-

jeure, jf. § 22. Der er endnu ikke hjemmel til at benytte projektbaserede kvoter under kvoteordningen, men identifikationen af kvoterne er forberedt for en senere udvidelse af ordningen til at omfatte disse.

Bestemmelsen bemyndiger ministeren til at fastsætte nærmere regler om kvoters identifikation.

Kvoter er efter stk. 1 kun gyldige i den periode, inden for hvilken de er tildelt. En kvote udstedt for en given periode kan derfor anvendes til at dække udledninger af CO₂ fra en produktionsenhed i denne periode men ikke til at dække udledninger i en tidligere eller senere periode. Således vil gyldighedsperioden for kvoter tildelt i 2005, 2006 eller 2007 være 2005-2007.

Enhver, der besidder kvoter, kan forlange disse annulleret, jf. § 25, stk. 2. Det er således ikke en forudsætning for annullation af kvoter, at disse anvendes til at dække udledninger af CO₂.

Stk. 2 fastlægger, at kvoter kan omsættes i indtil 4 måneder efter udløbet af den periode, inden for hvilken de er tildelt. Det betyder, at driftslederen i indtil 4 måneder efter udløbet af en periode har mulighed for at købe kvoter til dækning af udledninger i perioden før samt mulighed for at sælge eventuelle overskydende kvoter.

Stk. 3 fastlægger, at kvoter, der anvendes til dækning af stedfundne udledninger, annulleres ved at disse af driftslederen anvises til annullering. Den praktiske udførelse af denne anvisning fastlægges i overensstemmelse med regler udstedt af miljøministeren efter § 24, stk. 3, i overensstemmelse med Europa-Kommissionens registerforordning, jf. kvotedirektivets artikel 19, stk. 3.

Stk. 4 fastlægger, at kvoter fra tidligere perioder, som ikke er annulleret, skal annulleres af registret efter den 30. april året efter den periode, inden for hvilken de er tildelt. De overskydende kvoter erstattes med et tilsvarende antal kvoter for næste periode. Dette betyder, at der er mulighed for at opspare ikke anvendte kvoter fra én periode til den næste.

Lovforslaget giver ikke mulighed for at opspare kvoter fra første til anden periode, da det vil lægge et betydeligt pres på Danmarks Kyoto-opfyldelse i 2008-12. Det vil medføre, at overskydende kvoter fra andre lande vil blive opsparet i Danmark, som derefter er forpligtet til at konvertere dem til kvoter gyldige i perioden 2008-12. Hvilket alt andet lige vil betyde, at Danmark vil være nødt til at anskaffe et tilsvarende antal Kyoto-kvoter for at opfylde sine forpligtelser. Alle lande forventes også at fravælge opsparing fra 2007 til 2008 med samme begrundelse.

Hvis man gav mulighed for at opspare kvoter fra første til anden periode, ville dette potentielt kunne

give Danmark en øget byrde i forbindelse med opfyldelse af forpligtelserne efter Kyoto-protokollen, idet denne ikke giver landene mulighed for at opspare kvoter før 2008.

Til § 14

Kvoter tildelt af myndigheder i andre lande inden for det Europæiske Fællesskab, der har gennemført kvotedirektivet, har samme gyldighed som kvoter tildelt efter denne lov. Driftslederen for en produktionsenhed omfattet af loven har derfor mulighed for frit at købe og sælge disse kvoter efter de samme regler som i Danmark.

Direktivet åbner mulighed for, at der kan indgås aftaler med tredjelande, der er opført i bilag B til Kyoto-protokollen, og som har ratificeret protokollen, og det Europæiske Fællesskab om gensidig anerkendelse af kvoter under denne kvoteordning og andre ordninger for handel med drivhusgasudledninger i overensstemmelse med traktatens artikel 300. Når der er indgået en aftale, udarbejder Europa-Kommissionen efter en nærmere fastlagt procedure de fornødne bestemmelser om gensidig anerkendelse af kvoter. Når Europa-Kommissionen har udarbejdet de fornødne bestemmelser, giver stk. 2 økonomi- og erhvervsministeren hjemmel til at fastsætte regler, der giver disse kvoter den samme gyldighed som kvoter tildelt i Danmark og dermed i de øvrige EU-lande, jf. stk. 1.

Til § 15

Bestemmelsen fastsætter hvor mange kvoter, der samlet i 1. periode, 2005-2007, maksimalt kan tildeles driftslederne for produktionsenheder omfattet af loven samt sælges ved auktion.

I stk. 1 fastsættes en samlet mængde af udstedte CO₂-kvoter på 100,5 mio. kvoter for treårsperioden 2005-2007. Denne udgør den samlede mængde kvoter, som maksimalt tildeles og bortauktioneres i perioden. I den samlede kvotemængde på 100,5 mio. er dog ikke indregnet eventuelle kvoter tildelt efter force majeure bestemmelsen i § 22. Den samlede kvotemængde er fastlagt således, at den ud fra den tilgængelige viden om de omfattede virksomheder vil svare til de kvoter, de omfattede virksomheder vil have krav på i henhold til §§ 17, 18 og 20 samt de puljer, der fastsættes, jf. stk. 2 og 3.

Efter bestemmelsen i stk. 2 fastsættes en særlig pulje på 5,025 mio. kvoter til salg ved auktion. Den nærmere fremgangsmåde ved auktionen fremgår af § 21.

Ifølge stk. 3 fastsættes en særlig pulje på 3,0 mio. kvoter til nye produktionsenheder, der først tages i drift efter den 31. marts 2004 samt produktionsenhe-

der, der foretager en væsentlig udvidelse af produktionskapaciteten efter dette tidspunkt, jf. § 19.

Puljen i stk. 3 kan også anvendes til ikke kendte, uforudsete krav på kvotetildeling efter §§ 17 og 18. I forbindelse med lovforslagets udarbejdelse har Energistyrelsen været i dialog med de omhandlede virksomheder om datagrundlaget for tildelingen af kvoter til de omfattede virksomheder. Disse data er lagt til grund for den kvotetildeling, som fremgår af lovforslagets enkelte bestemmelser. Kvoten på de 3,0 mio. kvoter nævnt i stk. 3, vil ikke skulle anvendes til dækning af kvotekrav, som var kendt ved lovforslagets fremsættelse, men alene til dækning af berettigede kvotekrav, som skyldes ukorrektheder i det anvendte datagrundlag, eller lignende. Behovet for at kunne trække på puljen på de 3,0 mio. nævnt i stk. 3 til ikke kendte uforudsete kvotekrav forventes at blive lille.

Stk. 4 fastlægger, at økonomi- og erhvervsministeren tildeler kvoterne til driftslederen for de omfattede produktionsenheder som angivet i §§ 17, - 20, jf. dog stk. 2, om kvoter til auktion. Kvoterne tildeles således til driftslederne for de enkelte produktionsenheder. Hvis der er flere driftsledere for en produktionsenhed og udepeget en fuldmægtig, jf. § 3, stk. 3 og 4, tildeles kvoterne for produktionsenheden til fuldmægtigen, som modtager kvoterne på de omfattede driftslederes vegne. Det er alene fuldmægtigen, som på grundlag af aftale med driftslederne, kan disponere over kvoterne. Det bemærkes dog, at det er driftslederne, som blandt andet er ansvarlige for, at der den 30. april hvert år er et antal kvoter til rådighed svarende til den verificerede udledning fra produktionsenheden det foregående år, jf. § 3, stk. 4 og § 26.

Efter bestemmelsen i artikel 11 i kvotedirektivet skal ministeren senest den 1. oktober 2004 meddele de enkelte driftsledere størrelsen på den kvote, som de vil blive tildelt. Den egentlige tildeling af kvoterne skal ske senest den 28. februar i hvert år i perioden.

Driftslederne skal anmelde kravet om kvotetildeling efter § 17 og 18, senest den 15. august 2004 Baggrunden herfor er den, at der kun kan tildeles kvoter til virksomheder, der har en gyldig udledningstilladelse, jf. § 20, stk. 2.

Til § 16

Kvotetildelingen for den enkelte produktionsenhed efter § 17 sker på grundlag af den historiske CO₂-udledning samt el- og varmeproduktionen i basisårene.

I stk. 2 - 4 defineres, hvad der forstås ved basisårene.

Normalt vil basisårene være de 5 år fra 1998 til 2002, begge inklusive, og produktionsenheden vil få

tildelt kvoter ud fra et gennemsnit af de historiske værdier i perioden 1. januar 1998 til 31. december 2002. Hvis produktionsenheden ikke har været i drift hele perioden, anvendes driftsperioden som basisår. Driftsperioden regnes i hele kalenderår. Hvis en produktionsenhed f. eks. idriftsættes den 8. august 1999, vil basisårene fra produktionsenheden være 1. januar 2000 til 31. december 2002. Ved idriftsættelsen forstås det tidspunkt, hvor der første gang sker CO₂-udledning fra produktionsenheden.

Hvis den historiske CO₂-udledning i 2002 er større end gennemsnittet for perioden 1998-2002, anvendes 2002 som basisår. Bestemmelsen tager primært højde for investeringer foretaget relativt sent i perioden 1998-2002, men bestemmelsen finder også anvendelse i situationer, hvor der f.eks. er sket en vækst over perioden, således at CO₂-udledningen i 2002 har været højere end gennemsnittet over perioden 1998-2002. Hvis produktionsenheden er gået i drift i perioden 2. januar 2002 – 31. marts 2004, finder bestemmelsen i § 17 anvendelse. Hvis en produktionsenhed er udvidet væsentligt i samme periode, finder § 18 anvendelse på udvidelsen, således at denne ikke medregnes i opgørelsen af den historiske CO₂-udledning i 2002.

Hvis en produktionsenhed eller dele heraf har skiftet driftsleder eller fysisk placering i løbet af basisperioden, regnes produktionsenhedens driftsleder eller placering som den senest registrerede.

Som datagrundlag for de historiske CO₂-udledninger samt el- og varmeproduktion i basisårene er for el- og varmeproducenterne hovedsagelig anvendt den årlige energiproducenttælling. Data for offshoresektoren er fastlagt ud fra indberetninger og dokumentationsmateriale i forbindelse med Energistyrelsens tilsyn. For industrien er anvendt oplysninger indhentet i forbindelse med aftaleordningen for energiintensiv industri, samt ved spørgeskemaer til potentielle kvotefattede produktionsenheder.

Stk. 5 fastsætter, at produktionsenheder eller dele heraf som nævnt i § 18, stk. 1, dvs. som er idriftsat efter den 1. januar 2002, ikke indgår i beregningen af den gennemsnitlige, historiske CO₂-udledning og el- og varmeproduktionen i basisårene. Formålet med bestemmelsen er udelukkende at undgå dobbelt tildeling af kvoter. Der kan således ikke både tildeles kvoter til f.eks. en udvidelse efter § 18, som har fundet sted f.eks. den 1. maj 2002 og samtidigt tildele kvoter efter § 17 i tilfælde af, at udvidelsen har været i drift en del af basisperioden 1998-2002.

De omfattede produktionsenheder har haft lejlighed til at validere rigtigheden af oplysningerne, samt at bidrage med yderligere oplysninger. Skulle der alligevel

opstå spørgsmål om hvilket datagrundlag, der skal anvendes, eller hvilke af de af driftslederen indsendte data, som skal lægges til grund, fremgår det af stk. 6, at ministeren træffer afgørelse herom.

Stk. 7 fastlægger principperne for beregning af brændselsforbruget til varmeproduktion. Dette beregnes for kedler som hele brændselsforbruget og for kraftvarmeværker som varmeproduktionen divideret med 125 %. CO₂-udledningen beregnes ved at multiplicere brændselsforbruget til varme med den gennemsnitlige CO₂-udledningsfaktor på det anlæg, der anvender brændslet. Beregningen foretages anlæg for anlæg, og CO₂-udledningen fra varmeproduktionen for en produktionsenhed beregnes herefter som summen af CO₂-udledninger fra varme på de enkelte anlæg i produktionsenheden. Den anførte beregningsmetode er en tilnærmelse til beregningen af den afgiftsbelagte brændselsmængde. Som for elproduktionen vil historisk varmeproduktion baseret på CO₂-frie brændsler som f.eks. biomasse ikke medføre kvotetildeling.

Til § 17

Bestemmelsen fastlægger antallet af kvoter, der tildeles produktionsenheder omfattet af loven, og som eksisterede i basisårene. For produktionsenheder, der er etableret eller væsentligt udvidet efter 1. januar 2002, fastlægges dog en eventuel supplerende tildeling i § 18. Det bemærkes, at bestemmelsen fastsætter kvoten for hele 1. periode fra 2005-2007. Fordelingen af kvoterne på år fremgår af § 20.

Til de produktionsenheder der opfylder kriterierne for at være omfattet af kvoteordningen den 31. marts 2004 forventes samlet tildelt ca. 92,5 mio. kvoter for perioden 2005-7 i henhold til § 17 og § 18. Tildelingen omfatter kvotetildeling på baggrund af basisperioden, jfr. § 17 stk. 1 og 2, den supplerende tildeling som følge af nye lovkrav m.m., jfr. § 17 stk. 3 og 4, samt tildeling som følge af nyetablering og udvidelser i perioden 2. januar 2002 til 31. marts 2004, jfr. § 18. Dette svarer til en gennemsnitlig årlig tildeling på ca. 30,9 mio. kvoter. Tildelingen forventes at indebære en årlig fordeling på gennemsnitlig 21,7 mio. kvoter til el- og varmesektoren, 6,8 mio. kvoter til industrien og 2,3 mio. kvoter til offshoresektoren.

Bestemmelsen i stk. 1, omfatter el og varmeproducenter, der leverer energi til forbrugere via de kollektive el- og varmeforsyningsnet. Industrielle el- og varmeproducenter, der primært producerer til eget forbrug er omfattet af bestemmelsen i stk. 2.

Der er væsentlige argumenter for at tildele kvoterne på baggrund af historisk produktion. Derved tilgode-

F. t. l. om CO₂-kvoter

ses de produktionsenheder, som allerede har iværksat anvendelsen af mere energieffektiv og/eller CO₂-reducerende teknologi, jf. kvotedirektivets artikel 9 med tilhørende bilag 3, nr. 3, 7 og 8. I første periode er det imidlertid kun praktisk muligt at udarbejde et hensigtsmæssigt produktionsbaseret kvotetildelingssystem for elproducenterne. Alternativet til en produktionsbaseret tildeling er at tildele kvoterne efter historiske CO₂-udledninger.

Stk. 1 fastlægger, at driftslederen for en elproducerende produktionsenhed tildeles kvoter på baggrund af historisk fossil elproduktion. Dette begreb er defineret i § 2. Denne tildelingsmetode vil i praksis betyde, at driftslederen for en elproducerende produktionsenhed, der anvender f.eks. naturgas ved elproduktionen, vil modtage relativt flere kvoter i forhold til deres behov end driftslederen for en elproducerende produktionsenhed, der anvender f.eks. kul ved elproduktionen. Da der kun tildeles kvoter til driftslederen svarende til den fossile elproduktion, vil historisk elproduktion baseret på f.eks. biomasse ikke medføre kvotetildeling.

For varmeproduktionen fastlægges det, at der tildeles kvoter på baggrund af historiske udledninger fra brændsel til varmeproduktion. Formålet er at undgå dobbeltregulering i form af både CO₂-afgift på brændslet og kvotebegrænsninger, og tillige for at undgå stigende varmepriser for visse forbrugere. Tildelingen svarer til, at de enkelte varmeproducerende enheder tildeles kvoter svarende til behovet ved uændret produktion. Stk. 2 fastlægger, at tildelingen til alle andre produktionsenheder, end de i stk. 1 nævnte, baseres på de historiske CO₂-udledninger. Denne tildeling vil således blive anvendt for offshoresektoren og industrien, herunder også for industriel kraftvarme. Ved den fastlagte tildeling vil driftslederen af produktionsenheder i disse sektorer få tildelt kvoter svarende til behovet ved en uændret produktion.

I offshoresektoren vil en tildeling efter historisk produktion teoretisk set også kunne anvendes, men det er ikke praktisk muligt at udarbejde et hensigtsmæssigt system med virkning allerede i 2005-2007. Til brug for kommende perioder undersøges muligheden for at etablere et system, der kan tildele efter historisk produktion eller en anden mere hensigtsmæssig allokeringmetode.

For industrien er det i den første periode nødvendigt at anvende allokering efter historiske CO₂-udledninger. Inden for industrien omfatter produktionen inden for den enkelte branche og virksomhed en lang række forskellige produkter, som ofte ændres lidt fra år til år, således at der ikke foreligger noget entydigt grundlag

for fordeling efter produktionens omfang. Men også her vil der blive arbejdet med at udvikle mere hensigtsmæssige allokeringemetoder til brug for efterfølgende perioder.

Af stk. 3 og 4 følger det, at en driftsleder af en produktionsenhed kan få suppleret eller reduceret sine tildelte kvoter, hvis det kan sandsynliggøres, at den nuværende produktion vil udlede mindst gennemsnitligt 10 % mere CO₂ i perioden 2005 til 2007 i forhold til 2002 eller 10 % mindre i perioden 2005 til 2007 i forhold til 2002. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at der ved kvotetildelingen kan tages hensyn til CO₂-stigninger eller reduktioner, der følger af anden fællesskabslovgivning.

Det er en betingelse for den ændrede tildeling, at de krav, der følger af fællesskabslovgivningen, eksempelvis et direktiv, der er årsag til stigningen eller reduktionen i CO₂-udledningen er gennemført i dansk ret inden den 31. marts 2004. Ved den supplerende tildeling er det driftslederen, der skal godtgøre, at dette er tilfældet. Det er ministeren, der har kompetencen til at afgøre om, om der består et grundlag for ændrede tildeling. Driftslederen skal også oplyse på hvilket grundlag forventningen om CO₂-stigningen beror, jf. § 17, stk. 3. Ministeren har efter § 32 mulighed for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse. Ansøgning skal indsendes senest den 15. august 2004, dvs. ved udløbet af fristen for ansøgning om udledningstilladelse efter § 9, stk. 1, jf. § 15, stk. 5.

Den ændrede tildeling af kvoter beregnes på grundlag af den gennemsnitligt forventede CO₂-udledning i 2005 til 2007 i forhold til 2002. Hvis der eksempelvis er tale om en produktionsenhed, der i 2002 har udledt 20.000 ton/CO₂ og udleder det samme i 2005 (0 %), 23.000 ton/CO₂ (15 %) i 2006 og 22.000 ton/CO₂ i 2007 (10 %), opfyldes det gennemsnitlige 10 %'s krav ikke og der vil ikke kunne ske ændringer i tildelingen i medfør af stk. 3 og 4.

Til § 18

For produktionsenheder, eller dele heraf der er sat i drift i perioden 2. januar 2002 til 31. marts 2004, er der ikke et grundlag for at fastsætte kvoter efter tilsvarende principper som for produktionsenheder, der er sat i drift før denne dato, idet der ikke forefindes data for brændselsforbrug eller CO₂-udledning for disse produktionsenheder. Tilsvarende er tilfældet i de situationer, hvor der er sket væsentlige udvidelser af en produktionsenhed.

Det overordnede princip for kvotetildeling til nævnte produktionsenheder er, at der for hver af de aktiviteter, der er nævnt i lovens §§ 5-8, beregnes en

gennemsnitlig CO₂-kvote pr. produktionskapacitet for de produktionsenheder, som tildeles kvoter efter § 17. Denne beregnes på brancheplan for hver af de i §§ 5-8 angivne aktiviteter. Den årlige kvotetildeling efter § 18 kan herefter beregnes ved at gange med produktionsenhedens kapacitet eller kapacitetsudvidelse.

Eksempelvis udregnes en kvotetildeling for et nybygget produktionsanlæg til fremstilling af hvid cement med en kapacitet på 700 tons pr. dag som 375 kvoter/ton/dag multipliceret med 700 ton/dag, hvilket giver 262.500 kvoter om året.

Hvis der er tale om en ombygning til produktion af mere CO₂-intensive produkter efter § 18 stk. 5 modregnes den tildelte kvote med den bortfaldne CO₂-udledning.

Da den idriftsatte produktionsenhed må forudsættes at være mere energieffektiv end gennemsnittet i branchen, reduceres med en groft skønnet, effektiviseringsfaktor på 0,9. Denne reduktion er dog ikke anvendt for offshoresektoren, da der anvendes bedst tilgængeligt teknologi (BAT) teknologi for den type energiproducerende enheder, som anvendes på platforme offshore. Der er desuden i beregningerne for § 5 stk. 1 nr. 2 og 3, § 5 stk. 2 og §§ 6-8 forudsat en årlig driftstid på 47 uger og 7 dage undtagen for glas og pulp, hvor der er forudsat en årlig driftstid på 47 uger og 5 dage.

Bestemmelsen i stk. 5 fastlægger begrebet "væsentlig udvidelse" i forhold til bestemmelsen i § 18.

Til § 19

Efter denne bestemmelse har en driftsleder for en ny produktionsenhed, som er idriftsat efter den 31. marts 2004, samt for en eksisterende produktionsenhed, der allerede er omfattet af loven, men som efter den 31. marts 2004 har foretaget en større udvidelse af produktionskapaciteten, mulighed for at få tildelt kvoter i første periode, hvis produktionsenheden eller udvidelsen af denne idriftsættes efter den 31. marts 2004 men før periodens afslutning den 31. december 2007. Også produktionsanlæg, der er idriftsat før den 31. marts 2004, men som først efter den 31. marts 2004 opfylder kravene til at være omfattet af denne lov vil få tildelt kvoter for hele produktionsenheden efter bestemmelserne i stk. 2-7. Som et eksempel herpå kan nævnes et energiproducerende anlæg med en indfyret effekt på 19 MW idriftsat i 1980, der i 2006 udvides til at have en samlet indfyret effekt på 21 MW.

En eksisterende produktionsenhed, der foretager en større produktionsændring, vil kunne få tildelt kvoter efter § 15, stk. 3 for den nye del af produktionsenheden, mens der for den del af produktionsenheden,

var eksisterende forud for den 31. marts 2004 fortsat vil blive tildelt kvoter efter §§ 17 og 18.

Stk. 2 fastlægger, at puljen administreres efter »først til mølle-princippet«, og at kvoter tildeles løbende i forhold til idriftsætningstidspunktet. Det betyder, at der først tildeles kvoter til et konkret nyt anlæg på det tidspunkt, hvor anlægget er gået i drift, jf. definitionen i § 2. Herved modvirkes en hamstring af kvoter. Kvotetildelingen forudsætter, at puljen i § 15, stk. 3 ikke er opbrugt. I praksis forventes den fastsatte pulje dog at være tilstrækkelig.

Den periode, enheden har været i drift, beregnes i hele måneder. F. eks. vil en enhed, der bliver idriftsat den 10. oktober 2006, få tildelt kvoter startende pr. 1. november 2006 og frem til den 31. december 2007, svarende til en periode på 1 år og 2 måneder. Dette princip gælder også for øvrige produktionsenheder.

Stk. 3-6 fastlægger, hvor mange kvoter, der tildeles driftslederen for en ny produktionsenhed. Baggrunden for tildelingen er, at manglende tildeling af gratis-kvoter til driftslederen for en ny produktionsenhed kan virke uretfærdig for nye virksomheder, der må konkurrere mod eksisterende virksomheder med gratis-tildelte kvoter. Det kan endvidere påvirke lokalisering af udenlandske investeringer indenfor EU, idet mindst ét stort medlemsland vil indføre gratistildeling til ny aktivitet. Endelig kan det gøre det mindre attraktivt at udskifte gamle, ineffektive produktionsanlæg med nye anlæg på en anden lokalitet, hvis de nye anlæg ikke får adgang til gratis-kvoter.

I de såkaldte BREF-dokumenter (Best available techniques REFERENCE documents) fastlægges den bedst tilgængelige teknologi (BAT) for en række af de omfattede produktionsprocesser af EU-Kommissionen. Disse dokumenter indeholder ikke entydige angivelser af CO₂-udledningen for de omfattede processer og findes kun for en lille del af de omfattede produktioner. Det er derfor valgt at tage udgangspunkt i en mere simpel opgørelse af den forventede udledning ved nye, effektive anlæg.

Stk. 3 angiver, at der til driftslederen for en ny elproducerende produktionsenhed, der ikke er omfattet af stk. 6, tildeles 1710 kvoter pr MW installeret elproduktionskapacitet pr. år samt 350 kvoter pr MJ/s installeret varmeproduktionskapacitet pr. år i den periode, enheden har været i drift. Denne kvotetildeling svarer til kvotebehovet for et naturgasbaseret combined cycle anlæg med en elvirkningsgrad på 60 % og en benyttelsestid på 5000 timer samt en emissionsfaktor på 56,9 kg CO₂ pr GJ. Hvis der er tale om en kraftvarmeproducerende enhed, beregnes elkapaciteten ved fuld varmeproduktion. Dette medfører eksempel-

vis, at der for udtagsenheder anvendes elkapaciteten ved maksimal varmeydelse og ikke elkapaciteten ved kondens.

Hvis en produktionsenhed, der har processer, som er omfattet af bilaget - den såkaldte »tung procesliste« - i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, etablerer en ny elproducerende produktionsenhed, hvor varmen helt eller delvis anvendes i de tunge processer, får den alene tildelt 1710 kvoter pr. MW installeret elproduktionskapacitet pr. år i den periode, enheden har været i drift. Der tildeles ikke kvoter for den installerede varmekapacitet, fordi denne enten erstatter anden varmekapacitet, der har fået tildelt kvoter efter §§ 17 eller 18 eller også får produktionsenheden tildelt kvoter for varmekapaciteten efter stk. 5 i de situationer, hvor der etableres en ny produktionsenhed eller der sker en kapacitetsudvidelse af produktionen.

Driftslederen for en ny varmeproducerende produktionsenhed, der ikke producerer el, og hvis primære formål er at producere varme til de kollektive net tildeles, jf. stk. 4, 205 kvoter pr. installeret MW varmekapacitet pr. år i den periode, hvor enheden har været i drift. Denne tildeling gives kun for rene varmekedler og baseres på CO₂-udledningen fra en kondenserende, naturgasfyret kedel med en årlig driftstid på 1000 timer.

Stk. 5 fastlægger tildelingen af kvoter til driftslederen for en produktionsenhed med tunge processer. Nøgletal for tildelingen for disse produktionsprocesser, som er angivet i lovens bilag 2, er udarbejdet ud fra følgende principper:

For produktionsprocesser på »tung proceslisten« findes der for de eksisterende virksomheder nøgletal i forbindelse med aftaler om energieffektivisering for sammenhængen imellem CO₂-udledning og produktion. På baggrund af disse nøgletal beregnes nøgletal, der fastlægger kvotetildelingen for hver enhed installeret produktionskapacitet (f.eks. tons cement eller tons papir). Disse nøgletal vil også indeholde eventuelle procesudledninger. Da der ved nyetablering typisk er mulighed for at tilrettelægge produktionen betydeligt mere CO₂-effektivt, end når der er tale om ældre eksisterende anlæg, fastlægges kvotetildelingen til driftslederen for en ny produktionsenhed på et noget lavere niveau end det, der svarer til de eksisterende enheder. Kvotetildelingen pr. produceret enhed fastlægges som 80 pct. af et gennemsnit for de eksisterende produktionsenheders produktionskapacitet beregnet med naturgas som brændsel og en kedelvirkningsgrad på 100 %. Dette gælder dog ikke for procesudledningerne. Da produktionskapaciteten sjældent udnyttes fuldt ud, gøres den grundantagelse, at produkti-

onskapaciteten udnyttes 85 %, således at produktionen svarer til 85 % af produktionskapaciteten. Dette gælder dog ikke for listepunkt 1. Der er som hovedforudsætning forudsat en årlig driftstid på 5640 timer for de enkelte listepunkter på listen i lovens bilag 2 (på nær for listepunkt 1). Døg er der for listepunkterne 2, 3, 7, 11, 12, 13 (på nær gipsplader) 21, 28 og 29 forudsat en årlig driftstid på 7896 timer og for listepunkterne 6 og 17 forudsat en årlig driftstid på 4368 timer og for listepunkt 18 en årlig driftstid på 2184 timer.

Eksempelvis kan en kvotetildeling efter stk. 5, til et nyt produktionsanlæg, der producerer grå cement med en kapacitet på 25 ton grå cement pr. time udregnes som 5843 kvoter/ton/time multipliceret med 25 ton/time, hvilket giver 146.075 kvoter om året.

Der tildeles ikke kvoter til driftslederen for en produktionsenhed for det energiforbrug, som ikke er omfattet af bilaget (den såkaldte »tung procesliste«), i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, det vil sige energiforbrug til let proces og rumvarme. Dette skal ses i lyset af, at der i sammenhæng med implementeringen af CO₂-kvotetdirektivet sker betydelige afgiftslempelser for det let proces energiforbrug, der er kvotereguleret.

Stk. 6 fastlægger, at der til produktion af energi på en ny produktionsenhed i offshoresektoren, der ikke er omfattet af stk. 5, tildeles driftslederen 4700 kvoter pr. MW energiproduktionskapacitet pr. år, enheden har været i drift. Energiproduktionskapaciteten måles som akseffekt. Det forudsættes, at anlæggene drives med et luftoverskud på maksimalt 5 %. Akseffekten tages som udtryk for udgangseffekten for det energiproducerende anlæg.

Bestemmelsen i stk. 7, fastlægger begrebet »større udvidelse« i bestemmelsen.

Til § 20

Produktionsenhedens samlede kvote fordeles med 40 % i 2005, med 30 % i 2006 og med 30 % i 2007. Da økonomi- og erhvervsministeren tildeler den årlige kvote senest den 28. februar for det pågældende år, og kvoter for det forrige års CO₂-udledning skal være indsat i registret senest den 30. april det følgende år, får driftslederen stor fleksibilitet ved at kunne råde over op til 70 % af periodens kvotetildeling, før der skal ske annullering af kvoter svarende til første års CO₂-udledning.

Driftslederen har kun krav på at modtage kvoter ved den årlige tildeling, såfremt denne fortsat opfylder betingelserne herfor, herunder er i besiddelse af en gyldig tilladelse og ikke har taget produktionsenheden permanent ud af drift, jf. stk. 2, eller aktiviteten pga.

indskrænkninger af kapaciteten ikke længere er omfattet af loven. Det vil fremgå af tilladelsen efter § 10, at driftslederen skal oplyse ministeren om ophør eller væsentlige indskrænkninger af produktionsenheden.

Såfremt driftslederen for en produktionsenhed ikke tildeles kvoter pga., at denne ikke længere opfylder betingelserne for at modtage kvoter efter stk. 2, overføres disse kvoter til puljen til nye virksomheder og udvidelser, jf. § 15, stk. 3. Bestemmelsen herom fremgår af stk. 3. Hvis driftslederen for en produktionsenhed, der nedlægges, opfører en ny produktionsenhed eller udvider en produktionsenhed, vil de overførte, ikke tildelte kvoter således kunne komme driftslederen til gode, idet puljen til nye enheder mm forøges som følge af de ubrugte kvoters overførsel.

Efter bestemmelsen i stk. 4, kan der ske justeringer i kvotetildeling for et givet år, såfremt det konstateres, at kvotetildelingen i tidligere år har været baseret på urigtige data eller oplysninger. Der kan dels være tale om, at driftslederen har meddelt upræcise eller urigtige data af betydning for kvotetildelingen, eller at der ved tildelingen er baseret på urigtige oplysninger i øvrigt. Der kan også være tale om, at anlæg er taget permanent ud af drift, uden at dette er meddelt, eller at dette er nedbygget, således at dette ikke længere er omfattet af loven.

Den konkrete kvotetildeling sker ifølge stk. 5 ved, at økonomi- og erhvervsministeren underretter miljøministeren og dermed registret om det antal kvoter, som de enkelte driftsledere skal modtage det pågældende år. Miljøministeren er herefter ansvarlig for, at kvoterne indsættes på de respektive konti i registret. Hvis der er udpeget en fuldmægtig i henhold til § 3, stk. 3 og 4, indsættes kvoterne for produktionsenheden på den pågældende fuldmægtigs konto i registret for den pågældende produktionsenhed.

Til § 21

Efter bestemmelsens stk. 1 sørger ministeren for at kvoter fastsat efter § 15, stk. 2 kan sælges ved auktion. Ifølge stk. 2 kan ministeren endvidere bestemme tidspunktet for afholdelse af auktion. Ved valg af tidspunkt vil navnlig indgå en afvejning af hensynet til produktionsenhedernes behov, og kvotemarkedets prisgennemsigtighed.

Da produktionsenhederne på grund af gratistildeling af kvoter, jf. § 20, i begyndelsen af perioden vil have relativt store mængder af kvoter til rådighed, vil behovet antagelig opstå relativt sent i perioden. Omvendt kan hensynet til prisgennemsigtigheden begrunde en forholdsvis tidlig auktion.

Der kan afholdes én samlet auktion eller flere auktioner. I beslutningen herom indgår de administrative omkostninger ved afholdelse af auktion i forhold til det volumen, som auktioneres.

Ministeren forventes efter bestemmelsen i § 37, stk. 2, at overlade de praktiske forhold med afholdelse af auktionen til en auktionarius. Principperne for auktionen fastlægges af ministeren, eventuelt i samarbejde med auktionarius. Der forudsættes anvendt almindeligt gældende principper for afholdelse af auktion. Auktionen forudsættes at blive bekendtgjort såvel nationalt som internationalt og være åben for enhver køber. Det vil således ikke være et krav for at deltage i auktionen, at den pågældende køber er driftsleder på en produktionsenhed i Danmark eller i udlandet.

Stk. 3 fastsætter, at auktionsprovenuet tilfalder statskassen efter fradrag af omkostninger medgået til afholdelse af auktionen. Med hensyn til statens forventede provenu ved en sådan auktion henvises til afsnittet om økonomiske konsekvenser i lovforslagets almindelige del.

Til § 22

Økonomi- og erhvervsministeren kan i den første periode (2005-2007) i tilfælde af force majeure tildele yderligere kvoter til enkelte driftsledere. Tildeling af kvoter efter denne bestemmelse kræver dog Europa-Kommissionens tilladelse, og det er derfor Europa-Kommissionen, der tager stilling til, om der foreligger en force majeure situation. For de efterfølgende perioder fra 2008 og frem er der ikke denne mulighed for at tildele ekstra kvoter i tilfælde af force majeure.

Europa-Kommissionen har ved retningslinier af 7. januar 2004 angivet, at der ved force majeure forstås naturkatastrofer, krig, trusler om krig, terror, revolution, oprør, sabotage og vandalisme. Tilstedeværelsen af force majeure skal dokumenteres tilfælde for tilfælde og på produktionsenheds-niveau. Hændelser, for hvilke der kan tegnes forsikring, anses ikke for force majeure.

Stk. 2 fastlægger, at ekstra kvoter tildelt i forbindelse med force majeure ikke er omsættelige. Driftsledere, der har fået tildelt ekstra kvoter i tilfælde af force majeure, kan derfor ikke opnå indtægter ved salg af disse kvoter.

Efter stk. 3 skal der fremsendes ansøgning til ministeren i tilfælde af, at der ønskes påberåbt force majeure. Ansøgningen skal fremsendes senest den 1. januar for det foregående år med henblik på, at ministeren i givet fald kan ansøge Europa-Kommissionen senest 31. januar.

Til § 23

Bestemmelsen, fastsætter, at ministeren kan give tilladelse til, at flere driftsledere kan samle deres produktionsenheder i en pulje. Heri ligger, at en række produktionsenheder kan betragtes under ét med hensyn til overholdelse af deres kvoter, annullering af kvoter m.m. Det er kun produktionsenheder inden for samme aktivitet, som kan puljes, og en pulje kan kun oprettes for en periode ad gangen. Der kan ikke oprettes puljer, der omfatter produktionsenheder i forskellige lande.

Efter stk. 2 kræver oprettelse af en pulje, at økonomi- og erhvervsministeren ansøges herom. Ansøgningen skal foreligge senest 4 måneder før periodestart, idet Europa-Kommissionen skal have tre måneder til at tage stilling til ansøgningen.

Efter stk. 3 skal ansøgningen udpege en puljeforvalter, som modtager driftsledernes kvoter, sørger for annullering af kvoter samt betaling af eventuel afgift m.m. efter lovens § 31. Ansøgningen skal være bilagt en fuldmagt, der fastsætter puljeforvalterens forpligtelser på vegne af driftslederne. Bestemmelsen fritager ikke de enkelte driftsledere for øvrige forpligtelser efter loven.

I stk. 4 fastsættes, at såfremt puljeforvalteren ikke overholder sine forpligtelser efter loven, hæfter den enkelte driftsleder for udledningen af CO₂ fra sin egen produktionsenhed. Dette indebærer, at hvis puljeforvalteren ikke betaler en eventuel afgift efter § 31, stk. 1 eller undlader at indsætte kvoter, jf. § 26, stk. 2, da falder disse forpligtelser tilbage på de enkelte driftsledere i puljen i forhold til deres udledning af CO₂. Dette indebærer, at de enkelte driftsledere hæfter for betaling af afgift, kvoter m.m. pro rata.

Til § 24

Medlemsstaterne skal sørge for etablering og ajourføring af et register til bogføring af tildeling, beholdning, overdragelse og annullering af kvoter, evt. sammen med en eller flere andre medlemsstater. Registret forudsættes at være driftsklart 1. januar 2005.

Tilsvarende forudsætter Kyoto-protokollen og en række af de efterfølgende aftaler (de såkaldte COP-aftaler, blandt andet fra Marrakech) etablering af nationale registre til bogføring af landekvoterne under Kyoto-protokollen (de såkaldte AAU-kvoter)

Miljøministeren etablerer det nationale register og har det overordnede ansvar for udarbejdelsen af den nationale allokeringsplan og Europa-Kommissionens godkendelse heraf. Dette forudsættes at ske i samarbejde med økonomi- og erhvervsministeren, som – bortset fra registret og den nationale allokeringsplan –

har ansvaret for administrationen efter denne lov. Efter bestemmelsen i § 37, stk. 3, kan miljøministeren overlade beføjelsen til at drive registret til andre.

Registret skal primært indeholde oplysninger om hver enkelt kontohavers tildeling og besiddelser af kvoter til enhver tid, samt oplysninger om til og fra hvem, der er overdraget kvoter. Økonomi- og erhvervsministeren sender en gang årligt meddelelse til registret om, hvilket antal kvoter, som er tildelt de enkelte driftsledere. Registret skal ligeledes muliggøre indsættelse og annullering af kvoter svarende til den udledning af CO₂, som har fundet sted på de produktionsenheder, driftslederen er ansvarlig for, jf. § 26.

Ifølge stk. 2 kan enhver fysisk eller juridisk person besidde kvoter. Registret skal således både indeholde kvotebeholdningen for driftsledere med produktionsenheder, hvis udledning af CO₂ er kvotebelagt og kvotebeholdningen for eventuelle andre, som måtte ønske at deltage i kvotehandel, f.eks. mæglere eller privatpersoner.

Miljøministeren bemyndiges i stk. 3 til at fastsætte nærmere regler om registrets indhold og drift.

Reglerne vil i øvrigt supplere og uddybe en forordning, som Europa-Kommissionen har under udarbejdelse under kvotedirektivets art. 19, stk. 3. Forordningen fastlægger retningslinjer for et standardiseret og sikkert system med registre i form af standardiserede elektroniske databaser, der indeholder fælles data til sporing af udlevering, besiddelse, overdragelse og annullering af kvoter, til sikring af offentlig adgang, henholdsvis den fornødne fortrolighed og til sikring af, at overdragelser ikke er i strid med forpligtelser, der følger af Kyoto-protokollen.

Miljøministeren vil endvidere kunne fastsætte regler om registrets samarbejde med andre registre, herunder det europæiske kvoteregister, som oprettes af Europa-Kommissionen. Reglerne vil skulle overholde de begrænsninger, som følger af persondataloven, herunder at der kun sker videregivelse og offentliggørelse af personoplysninger i det omfang, dette er muligt efter persondataloven. Det forventes, at Miljøstyrelsen vil varetage opgaven som dataansvarlig for registret, jf. persondatalovens § 3, nr. 4. I overensstemmelse med bestemmelsen i persondatalovens § 57, vil Datatilsynet blive hørt, inden der udstedes regler efter § 24, stk. 3.

Til dækning af udgifter til registret fastsættes i stk. 4 en regel om, at der opkræves gebyrer fra registrets kontohavere. Det skønnes, at der i Miljøstyrelsen i 2004 vil være behov for 3,5 årsværk til etablering og drift af registret. Fra 2005 skønnes der i Miljøstyrelsen at være brug for 2,5 årsværk til drift og udvikling

af registret. Om de samlede omkostninger for virksomhederne ved lovforslaget henvises til de almindelige bemærkninger.

Til § 25

Bestemmelsen fastsætter i stk. 1, at ethvert køb eller salg af en kvote skal indberettes til registret. En kvotehandel skal derfor indberettes af både køber og sælger til registret. Handelen og dermed ændring af kvotebeholdningen, forudsættes først registreret, når handelen er cleareret med det Europæiske Kvote-register, som oprettes af Europa-Kommissionen. Da alle registre forudsættes at være elektroniske, forventes en sådan clearing at kunne gennemføres meget hurtigt. I tilfælde, hvor det europæiske kvoteregister påviser uregelmæssigheder i forbindelse med kontrollen, kan det europæiske kvoteregister henstille til det danske kvoteregister ikke at foretage registreringer berørt af disse uregelmæssigheder, så længe disse består.

Ifølge stk. 2 forudsætter kvotehandel, at både sælger og køber har en konto i et register i et EU-land eller evt. i et land, der bliver associeret med EU's kvotehandelssystem gennem etablering af et nationalt kvotehandelssystem, jf. § 25, stk. 2. Det fastsættes endvidere i stk. 2, at enhver med konto i registret kan anmode om annullering af egne – nærmere angivne – kvoter. Dette muliggør, at der kan annulleres flere kvoter end dem, der svarer til den verificerede udledning af CO₂. Hermed bliver der mulighed for reduktioner i drivhusgasudledningen ud over dem, der er fastsat ved tildelingen af kvoter.

Efter stk. 3 skal de omsatte kvoter identificeres entydigt ved købers og sælgers identitet samt ved løbenumre på de overdragede kvoter. Ejerskabet til en kvote vil således altid kunne følges over tid.

Miljøministeren tager stilling til, om den foretagne indberetning udgør et tilstrækkeligt grundlag for registrering af handelen, jf. stk. 4 og bemærkningerne ovenfor til stk. 1. Først når der foreligger registrering, kan køberen anvise kvoterne til annullering efter § 26, stk. 1. Miljøministeren kan således stille krav om, at handelen dokumenteres yderligere. Det er en forudsætning, at handelen kan gennemføres gennem elektronisk indberetning og dokumentation.

Finder miljøministeren, at der ikke er tilstrækkelig dokumentation for, at der foreligger grundlag for indgåelse af en handel, afviser denne at registrere handelen. Miljøministerens afgørelse kan påklages efter reglerne i § 35.

Loven berører ikke gældende ret om aftalers indgåelse og pantsætning af formuegoder. Loven indeholder ikke noget forbud mod pantsætning af CO₂-kvoter. Det

må antages, at CO₂-kvoter kan pantsættes efter reglerne om løsørepan i tinglysningslovens kapitel 7.

Til § 26

Bestemmelsens stk. 1 fastslår, at enhver driftsleder én gang årligt skal anvise et antal kvoter til annullering svarende til foregående års verificerede udledning af CO₂ fra de produktionsenheder, driftslederen er ansvarlig for, jf. § 29. Dette skal ske senest den 30. april. Den praktiske udformning af annulleringen af kvoter fastsættes af miljøministeren, jf. § 24, stk. 3, i overensstemmelse med Europa-Kommissionens forordning efter kvotedirektivets artikel 19, stk. 3.

Hvis driftslederen har en manko fra tidligere år, fordi driftslederen ikke har anvist nok kvoter til annullering, følger det endvidere af stk. 2, at driftslederen skal udligne denne manko senest den 30. april hvert år. Bestemmelsen forpligter således driftslederen til at have det tilstrækkelige antal kvoter og til at anvise det tilstrækkelige antal kvoter til annullering.

Hvis der er uoverensstemmelse mellem det antal kvoter, økonomi- og erhvervsministeren efter § 30 har meddelt miljøministeren skal annulleres, og det antal kvoter, driftslederen faktisk anvister til annullering, vil miljøministeren give en meddelelse herom til driftslederen og økonomi- og erhvervsministeren.

Såfremt driftslederen ikke har anvist et tilstrækkeligt antal kvoter til annullering senest på opgørelsesdatoen den 30. april, indberetter miljøministeren herom til økonomi- og erhvervsministeren, jf. stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren træffer på baggrund heraf afgørelse om afgiftsbetaling efter § 31.

Ligeledes offentliggøres mankoen og pligten til afgiftsbetaling på et offentligt tilgængeligt område på registrets hjemmeside eller lignende, jf. stk. 4. Denne offentliggørelse er et krav i kvotedirektivet. Datatilsynet har i forbindelse med høringen over lovforslaget bemærket, at det er tvivlsomt, om denne videregivelse af oplysninger kan ske indenfor rammerne af persondataloven § 6, stk. 1. Det kan derfor ikke udelukkes, at bestemmelsen i § 26, stk. 4 i visse situationer kan være en fravigelse af persondataloven.

Hvis der er udpeget en fuldmægtig i henhold til § 3, stk. 3 og 4, skal denne på vegne af driftslederne overholde forpligtelserne i § 26.

Til § 27

Offentligheden skal have mulighed for at gøre sig bekendt med de oplysninger, som findes i registret. Dette vil i praksis ske ved, at registret placeres på en webserver med tilknyttet hjemmeside. Den almindelige adgang til at se oplysninger i registret kan dog be-

grænses i de tilfælde, hvor dette foreskrives af lovgivning, hvorved forstås anden national lovgivning, eller af bindende forordninger fra Europa-Kommissionen. Kommissionen forventes således snarest at udstede en registerforordning i medfør af kvotedirektivets artikel 19, som bl.a. vedrører spørgsmål om adgangen til registre. Adgangen til registret samt brugen heraf vil blive tilrettelagt således, at denne er i overensstemmelse med persondataloven. Videregivelse af personoplysninger til andre end den dataansvarlige vil således kun kunne ske, i det omfang persondatalovens behandlingsregler muliggør dette.

Kontohavere i registret vil have fuld adgang til at se oplysninger på deres egne konti.

For at sikre miljøministerens muligheder for at påse overholdelse af Danmarks klimaforpligtelser og økonomi- og erhvervsministerens muligheder for at påse de enkelte driftslederes overholdelse af forpligtelserne efter denne lov, sikres begge ministre fuld adgang til at se alle oplysninger i registret, som er nødvendige til varetagelsen af deres opgaver efter loven.

Endvidere får skatteministeren fuld adgang til se alle oplysninger i registret. Dette skønnes at være nødvendigt for at sikre effektiv ligningsmæssig kontrol.

Myndighedernes adgang til oplysninger i registret forventes ikke at ville medføre samkøring eller sammenstilling af oplysninger. Kontohavere vil få direkte besked herom, hvis dette mod forventning skulle finde sted.

Til § 28

Bestemmelsen i stk. 1 fastlægger, at driftslederen er ansvarlig for at overvåge udledningen af CO₂ fra de produktionsenheder, driftslederen er ansvarlig for. Overvågningen skal ske, således at verifikation efter § 29 og rapportering efter § 30 muliggøres. Overvågningen skal jf. stk. 2 følge den plan for overvågning af CO₂-udledningen, der er godkendt af ministeren i forbindelse med udstedelsen af tilladelsen jf. § 10, stk. 1.

Overvågningen efter stk. 1 enten kan udøves ved beregning eller måling.

CO₂-udledningen kan beregnes for hvert anlæg og produktionsenhed som produktet af aktivitetsdata, emissionsfaktor og oxidationsfaktor. Aktivitetsdata overvåges på grundlag af oplysninger om brændselsanvendelse, råstofleverance, produktionsrate eller lignende. Som eksempel kan nævnes et olieforbrug i energienheder eller en cementproduktion i vægtenheder. Emissionsfaktorer angiver mængden af CO₂, der udledes pr. aktivitetsmængde, f.eks. kg CO₂ pr. gigajoule brændselsinput. Oxidationsfaktoren angiver den del af et brændsel, som iltes ved forbrænding. Den

undlades, såfremt det kan godtgøres, at forbrændingen er fuldstændig, eller oxidationen indgår i emissionsfaktoren. Opgørelsen af CO₂-udledningen skal inkludere indirekte udledninger som følge af hjælpestoffer og lignende.

Oxidationsfaktoren skal tage højde for evt. uoxiderede dele af brændslet, der bliver tilbage i aske, slagge eller sod, eller som forefindes i restprodukter, der fraføres anlæggene. I overensstemmelse med IPCC's opgørelsesregler er det ikke hensigten at tage højde for uforbrændte gasser i forbrændingsluften (kulbrinter, kulilte mv.), idet disse dele iltes til CO₂ i atmosfæren.

Ved måling af udledninger direkte i skorsten, aftrækskanaler eller lignende anvendes standardiserede eller anerkendte målemetoder, og målingen understøttes af beregninger af udledningen.

Der foretages en særskilt beregning for hver aktivitet, for hver produktionsenhed og for hvert brændsel.

Industrielle procesanlæg, der indfylder affald i forbrændingsprocesser, skal medtage såvel affaldets biobrydelige som fossile indhold i overvågningen og rapporteringen af udledningerne.

Udledninger fra eventuelle tilsætsmaterialer anvendt direkte i et energiproducerende anlæg skal medtages i overvågningen og rapporteringen af udledningerne. Eksempelvis kan tilsætning af dolomitkalk i smelteovne eller anvendelse af kalk til afsøvling på kraftværksanlæg føre til procesudledninger.

CO₂-udledningen afrundes til nærmeste hele antal tons. Eksempelvis rundes 236,4 tons ned til 236 tons, mens 236,5 tons rundes op til 237 tons. Afrundingen sker for hver produktionsenhed for sig.

Stk. 3 giver ministeren mulighed for at fastlægge nærmere regler om overvågningen og overvågningsplanen efter stk. 1 og 2. Disse nærmere regler vil tage udgangspunkt i de retningslinjer for overvågning, rapportering og verifikation, som Europa-Kommissionen har under udarbejdelse.

Herudover kan det i overvågningsplanen fastlægges, at der ved varmeproduktion skal føres regnskab med anvendelsen af de kvoter, som efter § 17, stk. 1, § 18, stk. 2, og § 19, stk. 3 beregnes ud fra varmeproduktionen eller varmekapaciteten. Ved denne beregning anvendes metoden beskrevet § 16, stk. 7.

Det forventes at langt de fleste produktionsenheder omfattet af lovforslaget vil kunne foretage overvågning i overensstemmelse med en simpel plan, som angiver fremgangsmåden for indsamling af de data vedrørende energiforbrug, brændselsforbrug, anvendte råstoffer, mm., som driftslederen løbende skal overvåge og opbevare.

For visse produktionsenheder vil det imidlertid være nødvendigt at udarbejde en konkret overvågningsplan, hvis overvågningen skal være effektiv. Det drejer sig især om virksomheder, der anvender flere forskellige typer brændsler, eller som producerer mange forskellige produkter. Bestemmelsen giver derfor mulighed for, at der i samarbejde med produktionsenheden udarbejdes en konkret overvågningsplan, som godkendes af ministeren.

Produktionsenheder, der udelukkende anvender biomasse og som beregningsmæssigt ikke har udledning af CO₂, skal ikke overvåge udledninger som anført i denne bestemmelse, jf. § 9, stk. 6. Tilsvarende har en produktionsenhed, der udelukkende anvender varme og el indkøbt fra en ekstern leverandør, ingen udledning af CO₂. Overvågningen af udledningen fra disse produktionsenheder er derfor ikke nødvendig, så længe energianvendelsen er som anført.

Til § 29

Bestemmelsen fastlægger, at der skal finde en verifikation sted af de CO₂-udledninger, der overvåges af driftslederen efter § 28. Verifikationen skal finde sted, inden udledningerne rapporteres til økonomi- og erhvervsministeren efter § 30. Formålet med verifikationen er at sikre pålidelighed, troværdighed og nøjagtighed af de efter § 28 overvågede udledninger af CO₂.

Ifølge stk. 1 skal verifikationen foretages af en uafhængig virksomhed – en verifikator. Verifikatoren skal godkendes af ministeren, men det forventes, at ministeren efter bestemmelsen i § 37, stk. 2, vil delegerer denne opgave. Verifikatorer vil således bl.a. kunne akkrediteres af DANAK eller af et tilsvarende anerkendt akkrediteringsorgan.

Verifikator skal være uafhængig af driftslederen, udføre sin opgave på en objektiv og professionel måde og være bekendt med:

- bestemmelserne i direktivet såvel som relevante standarder og retningslinjer, som Europa-Kommissionen har vedtaget i henhold til direktivets artikel 14, stk. 1,
- de lovfæstede og administrative krav, der gælder for de aktiviteter, der verificeres og
- tilblivelsen af alle oplysningerne vedrørende de enkelte kilder til CO₂-udledning i produktionsenheden, navnlig hvad angår indsamling, måling, beregning og rapportering af data.

Verifikationen skal ifølge stk. 2 navnlig vurdere målemetoder, målingernes hensigtsmæssighed, pålidelighed, troværdighed og nøjagtighed samt valg og anvendelse af emissionsfaktorer og anvendte beregningsmetoder. Dette indebærer, at verifikationen både tager stilling til pålideligheden af de data, som driftslederens overvågning producerer og selve overvågningsprocessens pålidelighed.

Herunder skal verifikator tage stilling til, hvorvidt driftslederen har overholdt vilkår om plan for overvågning af CO₂-udledningen, jf. § 10 og § 28. Det forudsættes således, at produktionsenhedernes udledninger kun kan verificeres, hvis det på grundlag af pålidelige og troværdige data og oplysninger er muligt at bestemme udledningerne med en høj grad af sikkerhed. En høj grad af sikkerhed indebærer, at driftslederen kan påvise, at der ikke er uoverensstemmelser i de rapporterede data, at indsamlingen af data er sket i overensstemmelse med de relevante videnskabelige standarder, og at produktionsenhedens optegnelser er fuldstændige og konsistente. Verifikator tager endvidere i betragtning, om produktionsenheden/driftslederen er registreret under Fællesskabets ordning for miljøledelse og miljørevision (EMAS). Det forudsættes endelig, for at en fyldestgørende verifikation kan finde sted, at driftslederen giver verifikator adgang til alle anlæg og oplysninger af betydning for verifikationen.

Stk. 3 fastsætter, at verifikator gennem en erklæring står inde for, at rapporteringen efter § 30, stk. 1, om verificeret udledning af CO₂ er fyldestgørende og nøjagtig. Desuden fastsættes, at verifikator udarbejder en redegørelse om verifikationen. I redegørelsen anføres alle væsentlige spørgsmål vedrørende det udførte arbejde, herunder usikkerhedskilder og driftslederens minimering af disse.

Stk. 4 fastslår, at driftslederen afholder de udgifter, som er forbundet med måling og verifikation af udledningen fra produktionsenheden. Udgifterne hertil vil bl.a. afhænge af specifikke forhold som produktionsenhedens størrelse, kompleksitet m.v., men skønnes typisk at kunne udgøre et beløb på 10.000 - 30.000 kr. årligt pr. produktionsenhed.

Stk. 5 giver økonomi- og erhvervsministeren mulighed for at fastsætte nærmere retningslinier for verifikationen efter stk. 1-3. Udgangspunktet herfor vil være Europa-Kommissionens retningslinier af 24. november 2003. De nærmere retningslinier forventes at blive fremsendt sammen med materiale til ansøgning om tilladelse.

Stk. 6 giver ministeren mulighed for at fragte godkendelsen af en verifikator, hvis denne ikke løser sin opgave efter stk. 2, 3 og 5 på tilfredsstillende måde. Verifikator kan senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt anmode ministeren om at indbringe afgørelsen for domstolene. Ordningen svarer i al væsentlighed til en tilsvarende ordning i lov om erhvervsfremme vedrørende fastlæggelse af regler om akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering, samt af virksomheder til certificering, inspektion, attestering

og miljøverifikation. Det forventes også, at begge ordninger varetages af de samme udbydere, idet ministeren efter § 37 forventes at delegere sin beføjelse til at godkende, herunder akkreditere verifikatorer til DANAK eller tilsvarende anerkendt akkrediteringsorgan.

Produktionsenheder, der udelukkende anvender biomasse, er fritaget for kravet om verifikation, da produktionen er CO₂-neutral og ikke overvåges for udledning af CO₂, jf. § 9. Tilsvarende gælder for produktionsenheder, der udelukkende anvender varme og el indkøbt fra en ekstern leverandør.

Til § 30

Bestemmelsen fastlægger, at de verificerede udledninger, jf. § 29 af CO₂ fra de produktionsenheder driftslederen er ansvarlig for, skal rapporteres til økonomi- og erhvervsministeren senest den 31. marts for det foregående år. Dette skal ske med verifikators påtegning, jf. § 29, stk. 3.

Rapporteringen ledsages af verifikationserklæring og redegørelse fra verifikator, jf. § 29, stk. 3.

Stk. 3 fastsætter, at driftsledere, som ikke overholder rapporteringskravene i stk. 1 mister retten til at handle med kvoter, indtil rapporteringen er bragt på plads. Driftslederen vil dog fortsat kunne modtage kvoter, som tildeles gratis efter bestemmelserne i kapitel 4. I givet fald giver økonomi- og erhvervsministeren meddelelse til registret herom, jf. stk. 5. Retten til at handle med kvoter genetableres, så snart rapporteringen er foretaget.

Stk. 4 giver ministeren mulighed for at fastsætte nærmere retningslinier for rapporteringen efter stk. 1. Disse nærmere regler vil tage udgangspunkt i de retningslinier for overvågning, rapportering og verifikation, som Europa-Kommissionen har under udarbejdelse.

På baggrund af de rapporterede CO₂-udledninger efter stk. 1 meddeler økonomi- og erhvervsministeren efter stk. 5 til miljøministeren senest den 20. april hvert år den verificerede udledning for hver produktionsenhed og dermed antallet af kvoter, der skal annulleres for hver driftsleder. Dette er en forudsætning for, at der kan annulleres et antal kvoter svarende til udledningen af CO₂.

Anlæg, der alene anvender biomasse, skal ikke opfylde rapporteringskrav efter denne bestemmelse, da de er CO₂-neutrale og derfor ikke er pligtig til at overvåge udledningen af drivhusgasser efter § 28, eller krav om verifikation efter § 29.

Efter bestemmelsen i stk. 6, kan økonomi- og erhvervsministeren videregive de indrapporterede data til andre offentlige myndigheder. Det kan således

være behov for at videregive data til andre myndigheder, der arbejder med klimaspørgsmål og til statistiske formål. Ved videregivelse skal persondatalovens bestemmelser respekteres ligesom videregivelsen skal ske under overholdelse af den fornødne fortrolighed for så vist angår oplysninger, som kan have kommerciel betydning.

Til § 31

Bestemmelsen i stk. 1 retter sig mod situationer, hvor en driftsleder pr. 30. april ikke har anvist kvoter til annullering svarende til forrige års verificerede udledning fra de produktionsenheder, driftslederen er ansvarlig for. På baggrund af indberetningen pålægges økonomi- og erhvervsministeren driftslederen at betale en afgift til statskassen for hver ton kuldioxid, den verificerede udledning for det foregående år fra de produktionsenheder, driftslederen er ansvarlig for, overskrider de kvoter, som driftslederen har anvist til annullering, jf. § 26.

For kvoteoverskridelser fra og med 2008 er afgiftens størrelse 100 EURO pr. ton CO₂, svarende til ca. 750 kroner. For årene 2005, 2006 og 2007 er afgiften 40 EURO, svarende til ca. 300 kroner. Afgiften betales i danske kroner.

Stk. 2-4 indeholder nærmere bestemmelser om påkrav, forrentning og rykkergebyrer. Bestemmelserne om påkrav og rykkergebyrer svarer til de tilsvarende bestemmelser i lov om opkrævning af skatter og afgifter. Renten svarer til den tilsvarende bestemmelse i lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug.

Udover afgiftsbetalingen skal driftslederen senest den 30. april det følgende kalenderår, foruden kvoter svarende til det foregående års verificerede udledning, indsætte en kvotemængde på registerkontoen svarende til en eventuel manko for tidligere år, jf. stk. 5. Hvis driftslederen det følgende år stadig har en manko på registerkontoen, skal der betales afgift af denne overskridelse, ligesom driftslederen fortsat er forpligtet til at returnere kvotedifferencen. Da driftslederen både skal betale afgift og det følgende år skal indsætte kvoter for de overskridende udledninger, forventes afgiftsprovenuet at blive yderst begrænset set i lyset af, at udgiften til køb af kvoter forventes at blive billigere end afgiften.

Det er ifølge stk. 6 som udgangspunkt driftslederen, der hæfter for betalingen af afgiften. Da driftslederen kan være en anden end den, der ejer produktionsenheden eller være en anden end den, der driver produktionsenheden for egen regning hæfter disse interessens-

ter efter bestemmelsen solidarisk med driftslederen for afgiftens betaling. Bestemmelsen søger at sikre, at de interessenter, der har en væsentlig økonomisk interesse i produktionsenhedens drift, også hæfter for afgiftsbetalingen, således at afgiftsbetalingen ikke alene påhviler en driftsleder, der evt. ikke er i stand til at betale afgiften.

Stk. 7 præciserer, at ubetalte afgifter, renter og gebyrer kan inddrives ved udpantning. Med den foreslåede bestemmelse bliver der skabt en tilsvarende mulighed for udpantning, som den mulighed for udpantning, der gælder for skatter og afgifter.

Endvidere fastslås, at ubetalte afgiftsbeløb, renter og gebyrer kan inddrives ved lønindeholdelse. Bestemmelsen svarer til den tilsvarende bestemmelse i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. Driftslederen kan eksempelvis være ansat i produktionsenheden og være lønmodtager, hvorfor adgangen til lønindeholdelse vil fjerne mulighederne for at sikre afgiftsbetalingen.

I stk. 8 foreslås, at det er de statslige told- og skattemyndigheder, der inddriver ubetalte afgiftsbeløb, renter og udgifter. Forslaget er i tråd med, at det i dag er de statslige told- og skattemyndigheder, der inddriver ubetalte skatter og afgifter mv. Endvidere foreslås, at inddrivelsen sker efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter. Herved sikres, at det er de samme rammer og retssikkerhedsgarantier, der gælder for inddrivelse af lovforslagets afgifter m.v. som i øvrigt gælder for inddrivelse af andre skatter og afgifter.

Til § 32

Bestemmelsen fastslår, at økonomi- og erhvervsministeren fører tilsyn med driftsledernes overholdelse af loven, regler udstedt i medfør af loven samt afgørelser truffet på dette grundlag. Såfremt ministeren efter bestemmelsen i § 37, stk. 2, henlægger opgaver til en privat organisation, fører ministeren tilsyn med disses overholdelse af loven, af regler udstedt i medfør af loven og af afgørelser truffet efter loven. Hvis ministeren efter § 37, stk. 2, delegerer sin beføjelse til at godkende, herunder akkreditere verifikatorer til DANAK eller tilsvarende anerkendt akkrediteringsorgan, som har undertegnet den europæiske samarbejdsorganisation for akkrediteringsorganer, EA's, multilaterale aftale om gensidig anerkendelse, består ministerens tilsyn i at sikre, at akkrediteringsorganet overvåges i henhold til gældende internationale standarder.

Bestemmelsen i stk. 2 skal give myndighederne, herunder registermyndigheden, mulighed for at få de fornødne oplysninger fra driftslederen til varetagelse

af deres opgaver efter loven, herunder til tilsynet efter stk. 1. Det kan eksempelvis være oplysninger af relevans for vurdering af om vilkår i en tilladelse overholdes, eller oplysninger af betydning for kvotetildelingen.

Til § 33

Bestemmelsen i § 33 fastslår, at udgifter ved administration af nærmere angivne aktiviteter i loven skal dækkes af driftslederen for den produktionsenhed, hvis aktiviteter er omfattet af loven. Administration heraf indebærer således hverken indtægter eller udgifter for statskassen, idet ydelserne forudsættes fuldt ud at være brugerfinansieret. Økonomi- og erhvervsministerens opgaver, som foreslås gebyrfinansieret, er især:

Udstedelse af tilladelser, jf. §§ 10-12, til ca. 350 produktionsenheder og til nye enheder. Behandling af sager om overholdelse af vilkår for tilladelse efter § 10.

Etablering af datagrundlag for kvoteallokering, tildelelse af kvoter til eksisterende virksomheder, efter §§ 17 og 18 og tildelelse af kvoter fra vækstpuljen til nye virksomheder, jf. § 19.

Behandling af »force majeure«-ansøgninger efter § 22 og godkendelse af puljeordninger, jf. § 23. Fastlæggelse og godkendelse af overvågningsplan og kontrol af overholdelsen heraf, jf. § 28. Udarbejdelse af krav og vejledningsmateriale til verifikationsordningen, jf. § 29.

Behandling af de årlige rapporteringer fra ca. 350 virksomheder, jf. § 30

Fastlæggelse af den årlige kvoteforpligtigelse for de ca. 350 virksomheder, jf. § 30, stk. 5 og administration af gebyropkrævning, jf. § 31. Tilsyn efter § 32. Hertil kommer revision og videreudvikling af digitalt indberetningssystem og sagsbehandling af konkrete sager og henvendelser vedrørende loven.

Udenfor gebyrfinansieringen falder etableringsomkostninger til administrationen, arbejde med udstedelse af regler, herunder lovændringer og almindelig ministerbetjening. Udgifterne hertil forudsættes finansieret indenfor Økonomi- og Erhvervsministeriets eksisterende ramme.

Efter bestemmelsen i stk. 2, bemyndiges økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte regler om betaling af omkostningerne ved administration af de aktiviteter i loven, som er angivet i stk. 1.

I den gældende kvotelov for elsektoren er betalingen af de administrative omkostninger tilrettelagt således, at brugerbetalingen afspejler den mængde kvoter, som den pågældende virksomhed modtager. Et

lignende princip eventuelt kombineret med en vis basisbetaling pr. produktionsenhed forventes at ville blive lagt til grund ved fastlæggelse af de præcise regler om brugerbetaling til dækning af lovens administrative omkostninger.

Efter § 24, stk. 4, er det miljøministeren, der fastsætter regler om betaling af gebyr for registrets kontohavere i forbindelse med benyttelse af dette.

Til § 34

Bestemmelsen foreslår, at det uafhængige Energiklagenævnet skal være 2. instans for afgørelser truffet i henhold til loven af økonomi- og erhvervsministeren. Energiklagenævnet behandler herudover sager i henhold til lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort elforbrug, lov om tilskud til elproduktion, lov om elforsyning og lov om varmforsyning, jf. bekendtgørelse nr. 1074 af 20. december 1999 om forretningsorden for Energiklagenævnet.

Nævnets sammensætning afhænger af efter hvilken lovgivning, nævnet træffer afgørelse. Baggrunden herfor er, at der ved afgørelse af visse sager er behov for særlig sagkundskab. Bestemmelsen i stk. 2 indebærer, at nævnets sammensætning ved afgørelser efter denne lov er identisk med den sammensætning, som fremgår af elforsyningslovens § 91.

Efter bestemmelsen i stk. 3, kan der ikke klages til Energiklagenævnet over den mængde kvoter, som efter loven er tildelt de enkelte driftsledere. Baggrunden herfor er, at loven entydigt fastlægger principperne for udmåling af den mængde kvoter, som de enkelte driftsledere er berettiget til at modtage. Hertil kommer, at den samlede kvotemængde er fastlagt i loven, jf. § 15 og der derfor principielt ikke er mulighed for at forøge kvotetildelingen til enkelte driftsledere, når tildelingen er afsluttet, idet der i så fald vil kunne ske en overskridelse af det samlede kvoteloft i § 15. Ministerens afgørelser efter § 16, stk. 6 vedrørende det datagrundlag, som lægges til grund for tildelingen kan imidlertid indbringes for Energiklagenævnet. En driftsleder har således mulighed for, at klage over det talmæssige grundlag, som er anvendt ved tildelingen. Såfremt Energiklagenævnet finder, at kvotetildelingen er sket på et urigtigt datagrundlag, vil denne kunne justeres gennem den i § 15, stk. 3 nævnte pulje.

Det er kun afgørelser om kvotetildelingen truffet efter bestemmelserne i kapitel 4, som er undtaget fra klageadgangen. Således vil afgørelser efter § 4, stk. 2 om hvilke virksomheder, der er omfattet af loven og dermed har mulighed for at modtage kvoter, kunne indbringes for Energiklagenævnet.

En stor del af lovens beføjelser til økonomi- og erhvervsministeren forventes delegeret til Energistyrelsen. Med hjemmel i stk. 6, kan det i den forbindelse bestemmes, at Energistyrelsens afgørelser ikke kan indbringes for ministeren, men at disse kan indbringes direkte for Energiklagenævnet.

Bestemmelsen giver mulighed for, at der kan opkræves et gebyr ved indbringelse af klage. Tilsvarende bestemmelse findes bl.a. i lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort elforbrug, hvor gebyret er fastsat til 4000 kr. Såfremt ministeren beslutter at indføre regler om gebyr for indgivelse af klage til Energiklagenævnet, forventes gebyrets størrelse at ville ligge på et tilsvarende niveau.

Til § 35

Det i § 24 nævnte register vil som udgangspunkt have administrative opgaver så som registrering, clearing, opdatering mm. Der vil således som hovedregel være tale om faktisk forvaltningsvirksomhed. Det kan dog forekomme, at der må træffes en afgørelse i forbindelse med sin virksomhed, f.eks. en afgørelse om hvorvidt der foreligger tilstrækkeligt dokumentation for, at der er indgået en gyldig aftale om handel med kvoter.

Sådanne afgørelser kan påklages til Miljøklagenævnet. Miljøministeren kan fastsætte regler om klage, herunder at visse afgørelser ikke kan påklages.

Til § 36

Forslaget gør det strafbart for driftslederne at undlade at give oplysninger, som økonomi- og erhvervsministeren, miljøministeren eller registret har anmodet om efter § 32. Endvidere vil det være strafbart at fortie og afgive urigtige eller vildledende oplysninger forudsat at dette har betydning for myndighedernes sagsbehandling efter loven, eller har indflydelse på myndighedernes afgørelser efter loven, eller hvis forholdet har betydning for afgiftskontrollen.

Endvidere vil driftslederens overtrædelse af rapporteringsforpligtelsen efter § 30 ved ikke at indberette, ved ikke at indberette rettidigt eller ved at foretage en mangelfuld indberetning være strafbar. Ved straffastsættelse bør det tages i betragtning, om driftslederen på grund af overtrædelsen får frataget sin tilladelse. Ligeledes må der tages hensyn til, om overtrædelsen har haft betydning for driftslederens afgiftsbetaling.

Endelig vil det være strafbart at udlede CO₂ uden fornøden tilladelse efter § 10. Straffastsættelsen bør også i dette tilfælde reflektere, at virksomheden typisk

i denne situation vil have undraget sig afgiftsbetaling efter forslaget § 31.

Til § 37

Bestemmelsen indeholder en beføjelse for økonomi- og erhvervsministeren til at bemyndige en under ministeriet oprettet institution eller anden offentlig myndighed til at udøve de beføjelser, der efter loven er tillagt ministeren. Det forventes, at økonomi- og erhvervsministeren i vid ustrækning vil delegerede beføjelser efter loven til Energistyrelsen. Herudover giver bestemmelsen i stk. 2 mulighed for, at nærmere angivne beføjelser kan delegeres til en privat organisation.

Miljøministeren har efter bestemmelsen på tilsvarende måde mulighed for at bemyndige en styrelse at oprette og/eller drive det i § 24 nævnte register.

Såfremt økonomi- og erhvervsministeren henlægger beføjelser til en privat organisation, skal ministeren føre tilsyn med dennes overholdelse af loven mm, jf. § 32, stk. 1.

Til § 38

Kvoterne fordeles som nævnt efter en national allokeringsplan, der skal godkendes af Europa-Kommissionen forud for hver af de perioder, som kvoteditivtet er baseret på. I Danmark er det miljøministeren, der har ansvaret for udarbejdelsen af allokeringsplanen og dens godkendelse af Europa-Kommissionen. Planen vil blive udarbejdet i henhold til direktivets artikel 9, hvorefter planen skal være baseret på de kriterier, der er anført i direktivets bilag III. Planen skal ligeledes udarbejdes under skyldig hensyntagen til offentlighedens bemærkninger.

Den konkrete kvotetildeling til de omfattede produktionsenheder er fastsat ved lov, og skal derfor ændres for de følgende perioder ved lov. Forslag hertil, der skal udarbejdes med udgangspunkt i den i stk. 1 nævnte plan, vil blive fremsat, således at lovgrundlaget kan være på plads inden den 1. januar 2007, da direktivets artikel 11 kræver, at der træffes beslutning om den samlede kvotetildeling og fordelingen heraf senest 12 måneder inden en periodes påbegyndelse. 2. periode indledes 1. januar 2008.

Til § 39

Selvom lovens kvotesystem først vil have virkning fra 1. januar 2005, vil der være behov for at kunne anvende en række af lovens bestemmelser inden dette tidspunkt. Det gælder eksempelvis reglerne om ansøgning om tilladelse til CO₂-udledning, jf. §§ 9 og 10.

Lovens principper for tildeling af kvoter, jf. kap. 4, skal imidlertid godkendes af Europa-Kommissionen før disse bestemmelser kan træde i kraft, jf. hertil af-

snittet om forholdet til EU-retten i pkt. 6 i forslaget almindelige bemærkninger. Dette er baggrunden for at det foreslås, at loven sættes i kraft af ministeren. Det er hensigten, at visse bestemmelser, som ikke kræver godkendelse af Europa-Kommissionen, sættes i kraft før andre bestemmelser.

Til § 40

Bestemmelsen indeholder en beføjelse for økonomi- og erhvervsministeren til at ophæve lov nr. 376 af 2. juni 1999 og lov nr. 1229 af 27. december 2003 om CO₂-kvoter for elproduktion. Loven omfatter kvoteregulering for alle producenter af elektricitet bortset fra producenter, der alene producerer elektricitet ved anvendelse af CO₂-frie eller CO₂-neutrale energikilder.

Pr. 1. januar 2005 vil de producenter, der er omfattet af lov nr. 376 af 2. juni 1999 som ændret ved lov nr. 1229 af 27. december 2003 blive reguleret efter denne lov, hvorfor væsentlige dele af lov om CO₂-kvoter for elproduktion vil skulle ophæves.

I en periode også efter 1. januar 2005 vil der være behov for, at dele af lov om CO₂-kvoter for elproduktion er i kraft. Eksempelvis skal elproducenter, der er omfattet af loven senest den 31. marts 2005 indberette foregående års elproduktion, nyttiggjorte varmeproduktion, brændselsforbrug og CO₂-udledning for hvert enkelt elproducerende anlæg til økonomi- og erhvervsministeren. På den baggrund træffer ministeren senest den 1. juli 2005 afgørelse vedrørende forrige års CO₂-udledning. Oplysningerne og ministerens afgørelse indgår i afgiftsberegningen efter loven. Ministeren vil bruge bemyndigelsen til at ophæve bestemmelserne i lov om CO₂-kvoter for elproduktion i takt med, at disse mister deres relevans.

Til § 41

Bestemmelsen indeholder ændringer af den gældende varmforsyningslov som følge af dette lovfor-slag.

Til nr. 1

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 41, nr. 2.

Til nr. 2

Med forslaget om at indsætte et nyt stk. 8 i den gældende varmforsyningslovs § 20, fastlægges, at udgifter til erhvervelse af kvoter til dækning af CO₂-udledning først må indregnes i varmeprisen, når de gratis-tildelte kvoter ikke længere er tilstrækkelige til at dække CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, dvs. hvor varmeleverancen til fjernvarmenettet overstiger det historiske niveau (som tildeling af gratiskvoterne ba-

seres på). Dette betyder omvendt, at udgifter til køb af kvoter til varmeproduktionen må indregnes i varmeprisen, når CO₂-udledningen fra varmeproduktionen overstiger den CO₂-udledning, som svarer til gratiskvoterne. Hvis eksempelvis en virksomhed med et industrielt kraftvarmeanlæg, der leverer varme til fjernvarmenettet, forøger sin varmeproduktion for at dække et øget eget behov, vil omkostningerne til køb af kvoter for at dække CO₂-udledningen fra den øgede varmeproduktion ikke kunne overvælttes på varmekonsumenterne. Forøger virksomheden derimod varmeproduktionen for at dække et øget varmebehov hos varmekonsumenterne, må køb af kvoter indregnes i varmeprisen.

Vedrørende metoden til opgørelse af, hvornår gratiskvoterne ikke dækker varmeproduktionen, henvises til § 16, stk. 7, i den foreslåede lov om CO₂-kvoter.

Den foreslåede § 20, stk. 8, i varmforsyningsloven tager navnlig sigte på produktionsenheder baseret på kraftvarmekværker, hvor der er en ejermæssig forskel på kraftvarmeproducenten og varmekonsumenterne eller det varmeselskab, som har påtaget sig levering af varme til varmekonsumenterne. Uden denne bestemmelse ville der være risiko for, at varmekonsumenterne gennem varmeprisen ville komme til at betale for kvoter sva-

rende til hele varmeleverancen, og at de særskilt tildelte og beregnede kvoter til varmeproduktion dermed ikke ville komme forbrugerne til gode. Denne risiko vil især være til stede i forbindelse med de store byers kraftvarmforsyning, idet der i mange mindre byer med decentrale kraftvarmekværker er sammenfald mellem varmekonsumenter-interesser og kvotemodtagere.

Med henvisningen i den foreslåede § 20, stk. 8, til de gratis tildelte kvoter i kapitel 4, tænkes navnlig på tildelingen, på basis af CO₂-udledning fra varmeproduktion, efter § 17, § 18, stk. 1 - 3 samt stk. 4, nr. 2 og 3, § 19, stk. 1 og stk. 3 og 4 samt § 22 i den foreslåede lov om CO₂-kvoter. I øvrigt henvises til lovforslagets bemærkninger til de ovennævnte enkelte bestemmelser i den foreslåede CO₂-kvotelov.

Hvad angår overskudsvarme fra industrien skal bemærkes, at der ikke er CO₂-udledning forbundet med produktionen af selve overskudsvarmen. Industrivirksomheder får derfor ikke tildelt særskilte kvoter til denne overskudsvarme, men derimod til industrivirksomhedens samlede energiproduktion.

CO₂-udledningsfaktorer for 1998 til 2002 angivet i forhold til nedre brændværdi

Brændsel	CO ₂ kg/GJ
Kul	95,0
Raffinaderigas	56,9
LPG	65,0
LVN	65,0
Motorbenzin	73,0
Flyvebenzin	73,0
Petroleum	72,0
JPI	72,0
Gas-/dieselolie	74,0
Fuelolie	78,0
Orimulsion	80,0
Petroleumskoks	92,0
Spildolie	78,0
Naturgas	*56,9
Koks	105,0
Brunkulsbriketter	97,0
Bygas	56,9
Halm	0,0
Skovflis	0,0
Brænde	0,0
Træpiller	0,0
Træaffald	0,0
Biogas	0,0
Fiskeolie	0,0
Affald	**78,7

* For 2001 dog 57,25 og for 2002 57,28.

** Gælder for den fossile del (blandet plast) af affaldet.

Bilag 2

Bilag 2 vedrører nøgletal for tildeling af kvoter efter § 19 til driftsledere for nye produktionsenheder, samt produktionsenheder, der er omfattet af denne lov, og som efter den 31. marts 2004 har foretaget en væsentlig udvidelse af produktionskapaciteten.

Den årlige kvote fås ved at gange nøgletallet i søjlen »Kvoter pr. kapacitetsenhed« med produktionskapaciteten for den nye produktionsenhed udtrykt i den tilsvarende enhed som listet i søjlen »Kapacitetsenhed«.

I søjlen »Procesudledninger« angiver et »ja«, at der i pågældende nøgletal er indregnet procesudledninger.

Listepunkt på tung proceslisten	Kvoter pr. kapacitetsenhed	Kapacitetsenhed	Proces-udledninger
1) Der anvendes til opvarmning af væksthuse med et overdækket areal på mindst 200 m ² i gartnerier og vækstlys i disse, dog bortset fra væksthuse, hvorfra der foregår detailsalg.	0,110	m2 opvarmet væksthus	
2) Der anvendes direkte ved inddampning og tørring af vandopløst natriumklorid.	39	Ton tørt salt pr. time	
3) Der anvendes direkte ved pasteurisering, sterilisering, inddampning, homogenisering, koncentreret og tørring af mælk og mælkebaserede produkter med henblik på fremstilling af mælkebaserede produkter med et tørstofindhold på mindst 90 pct. Elektricitet anvendt direkte til opvarmning og tørring samt til drift af særlige anlæg, hvorved der som led i forarbejdningsprocessen sker en koncentration i form af f.eks. ultrafiltrering, er dog også omfattet. Koncentreret med henblik på fremstilling af de nævnte mælkebaserede produkter er omfattet, uanset om den foregår i virksomheden, som fremstiller disse produkter, eller i andre virksomheder.	3158	Ton mælkepulver pr. time	
	4580	Ton proteinpulver pr. time	

4) Der anvendes direkte ved fremstilling af foderstoffer, fodertilsætning, herunder foderfosfat, og foderblandinger samt tørring og inddampning af vinnasse, mask, roepiller og lignende varer bestemt til dyrefoder. Dette gælder dog ikke forbrug til tørring af korn og frø.	28	Ton foderstof pr. time	
5) Der anvendes direkte ved fremstilling af mel, pulver og pellets af kød eller slagteaffald, uegnet til menneskeføde, henhørende under position 2301.10 i EU's kombinerede nomenklatur bortset fra fedtegrever egnet til menneskeføde.	395	Ton råvarer bearbejdet pr. time til fremstilling af kød- og benmel, pulver og pellets	
6) Der anvendes direkte ved fremstilling af grøntmel, grøntpiller og andet kunsttørret grønt.	961	Ton grøntpiller eller grøntmel pr. time	
7) Der anvendes direkte til fremstilling af pectinstoffer, pectinater og pectater samt planteslimmer og gelateringsmidler, også modificerede, udvundet af vegetabiliske stoffer henhørende under position 1302.20 til og med position 1302.39 i EU's kombinerede nomenklatur og modificeret stivelse henhørende under position 3505 i EU's kombinerede nomenklatur samt direkte ved fremstilling af emulgatorer bestemt til fødevarefremstilling eller til teknisk brug på basis af vegetabiliske eller animalske fedt- og oliestoffer.	3000	Ton pektin pr. time	
8) Der anvendes direkte ved destillering af alkohol og i kombination hermed fremstilling af gær, herunder efterfølgende tørring af gær.	564	m3 ren alkohol pr. time	
9) Der anvendes direkte ved tørring eller inddampning af papir- og papmasse eller andre stoffer eller produkter opløst i eller iblandet vand med et tørstofindhold på højst 40 pct. før tørring og et tørstofindhold på mindst 90 pct. efter tørring.		Som pkt. 21	

Bilag til f. t. l. om CO2-kvoter

10) Glas	1354	Ton smeltet glas pr. time	Ja
11) Der anvendes direkte ved fremstilling af			
a) slaggeuld, stenuld og lignende mineralsk uld, ekspanderet vermiculit, ekspanderet ler, skumslagge og lignende ekspanderede mineralske stoffer, blandinger og varer af varmeisolerende, lydisolierende eller lydabsorberende mineralske stoffer henhørende under position 6806 i EU's kombinerede nomenklatur,	395	m3 letklinker pr. time	Ja
	2448	Ton linieuld pr. time	
b) glasfibre, herunder glasuld, henhørende under position 7019 i EU's kombinerede nomenklatur,	1342	Ton fibrering pr. time	Ja
12) Der anvendes direkte til keramisk brænding samt forudgående tørring af varer bestemt hertil.	987	Ton brændt gods pr. time	Ja
13) Der anvendes direkte til opvarmning, inddampning, tørring eller brænding af kalk, kridt, kridtsten, marmor og andre calciumcarbonatprodukter, flint, gips, moler, bentonit og andre lerarter, ferrosulfat, kobbersulfat og calciumoxid samt gødningsstoffer med et tørstofindhold på mindst 90 pct., heraf mindst 5 pct. fosfat efter tørring. Elektricitet anvendt direkte til fremstilling af calciumcarbonatprodukter dog alene i form af opvarmning og tørring samt til drift af særlige anlæg, hvorved der som led i forarbejdningsprocessen sker en koncentration af calciumcarbonatprodukterne samt afgiftspligtige varer bortset fra elektricitet til opvarmning af gipspladehærdelokalere, er dog også omfattet.	7896	Ton styk-kalk pr. time	Ja
	7343	Ton brændt kalk pr. time	Ja
	4625	1000m2 gipsplader pr. time	

<p>16) Der anvendes direkte ved fremstilling af fiskeolie samt fiskemel henhørende under position 2301.20 i EU's kombinerede nomenklatur på baggrund af fisk og krebsdyr, bløddyr eller andre hvirvelløse vanddyr samt affald heraf. Dette gælder dog ikke forbrug af elektricitet til fremstilling af fiskemel, efter at fiskeolien og limvand er blevet udskilt fra pressekagen, og efter at fiskeolien er blevet separeret fra solubles i produktionsprocessen. Det gælder heller ikke forbrug af elektricitet til videreforædling af fiskeolien efter at denne er blevet separeret fra solubles.</p>	395	Ton råvarer til fiskeolie og fiskemelsfremstilling pr. time	
<p>17) Der anvendes direkte ved fremstilling af rør- og roesukker henhørende under position 17.01 i EU's kombinerede nomenklatur på baggrund af sukkerroer og sukkerrør.</p>	786	Ton roesukker pr. time	
<p>18) Der anvendes direkte ved fremstilling af stivelse henhørende under position 11.08 i EU's kombinerede nomenklatur, hvis tørstofindholdet er på mindst 80 pct.</p>	87	Ton kartoffelmel pr. time	
	2075	Ton kartoffelproteinpulver pr. time	
<p>19) Der anvendes direkte til tørning og brænding af malt.</p>	508	Ton malt pr. time	

21) Der anvendes direkte til fremstilling af papir og pap på basis af retur- og affaldspapir og pap eller pulp heraf eller cellulose samt anvendes til formaling af calciumcarbonatprodukter til pulver med en diameter på højst 3 my, i det omfang pulveret er bestemt til at anvendes til fremstilling af papir. Dette gælder dog ikke afgiftspligtige varer, der anvendes til efterbehandling af papir eller pap, herunder efterfølgende fremstilling af papir og pap eller andre papir- og papprodukter på basis af færdigfremstillet papir, bortset fra coating eller glitning. Elektricitet anvendt til fremstilling af papir og pap i andre former end ruller eller ark er dog ikke omfattet, når papiret eller pappet har andre former end æggebakker. Afgiftspligtige varer anvendt direkte til fremstilling af æggebakker af andre materialer er også omfattet.	226	Ton (returpapir til) pulp pr. time	
22) Der anvendes direkte til fremstilling af cellulose eller pulp af retur- og affaldspapir og pap.	226	Ton (returpapir til) pulp pr. time	
28) Der anvendes direkte ved raffinering og destillering af mineralolieprodukter samt stenkulstjære og andre mineraltjærer samt produkter udvundet heraf.	832	Ton raffinerede færdigprodukter pr. time	
29) Der anvendes direkte til fremstilling af cement.	5843	Ton grå cement pr. time	Ja
	8291	Ton hvid cement pr. time	Ja

<p>30) Der anvendes direkte til smeltning af metaller og glas og varmholdelse af smeltede metaller og glas samt direkte til fremstilling af valsede eller kontinuert støbte slabs og knipler samt til videreforarbejdning af slabs og knipler ved varmvalsning til plader, tråd, stænger og lignende varer af jern og stål, ikke ydeligere forarbejdet ved f.eks. sandblæsning m.v., til metalvarmebehandlingsanlæg og til ventilation af lokaler, hvor smeltet metal og glas forarbejdes. Alene opvarmning af glas til over 300 grader samt varmholdelse af glas, der har været opvarmet herover i fremstillingsprocessen, betragtes som smeltning af glas samt varmholdelse af smeltet glas.</p>	226	Ton støbejern pr. time	
--	-----	------------------------	--

Bilag 3

Lovforslagets § 41 sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 20. Inden for de i § 20 a nævnte indtægtsrammer kan kollektive varme-forsyningsanlæg, industrivirksomheder, kraftvarmeværker med en eleffekt over 25 MW samt geotermiske anlæg m.v. i priserne for levering til det indenland-ske marked af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas indregne nødvendige udgifter til energi, løn-ninger og andre driftsomkostninger, efterforskning, administration og salg, omkostninger som følge af pålagte offentlige forpligtelser samt finansi-eringsudgifter ved fremmedkapital og underskud fra tidligere perioder opstået i forbindelse med etablering og væsent-lig udbygning af forsyningssystemerne, jf. dog stk. 7, § 20 a, stk. 7 og § 20 b.

Lovforslaget
§ 41

I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 772 af 24. juli 2000, som ændret ved § 3 i lov nr. 316 af 22. maj 2002 og § 3 i lov nr. 452 af 10. juni 2003, foretages følgende ændringer:

1. I § 20, *stk. 1*, ændres »jf. dog stk. 7,« til: »jf. dog stk. 7 og 8«.
2. I § 20 indsættes som *stk. 8*:
»*Stk. 8.* Udgifter til erhvervelse af kvo-ter til varmeproduktion må først ind-regnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, når de gratistildelte kvoter efter kapitel 4 i lov om CO₂-kvoter ikke er tilstrækkelige til at dæk-ke CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.«

Til lovforslag nr. L 216. Skriftlig fremsættelse (31. marts 2004)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om CO₂-kvoter
(Lovforslag nr. L 216).

Lovforslaget skal implementere EU's direktiv om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasudledninger i Fællesskabet. Direktivet indebærer, at der igangsættes et europæisk kvote-handelssystem fra 1. januar 2005, og at kvoterne fordeles efter en national allokeringssplan, der skal godkendes af Europa-Kommissionen forud for hver af de perioder, som direktivet er baseret på. Lovforslaget er en central del af opfølgningen på regeringens klimastrategi. Lovforslaget bygger på en afvejning mellem hensynet til regeringens miljøprofil, hensynet til erhvervslivet og til landets økonomi.

Lovforslaget fastlægger at produktionsenheder omfattet af loven kun må udlede CO₂, såfremt de har en tilladelse hertil fra økonomi- og erhvervsministeren. De produktionsenheder, som har en tilladelse til at udlede CO₂, kan tildes gratis CO₂-kvoter. Såfremt produktionsenhedens udledning er større end de tildelte kvoter, kan disse ekstra udledninger dækkes ved at købe kvoter. Omvendt, hvis udledningen er mindre end kvoten, kan kvoter sælges.

Udleder produktionsenheden mere CO₂ end der er dækning til på en bestemt opgørelsesdato,

skal der betales en afgift. Virksomhederne har mulighed for at undgå afgiften ved at købe kvoter til en pris, der forventes at være betydeligt lavere end afgiften. Hermed sikres en omkostningseffektiv reduktion i CO₂-udledningen i virksomheder og EU-lande, hvor det er billigst.

Samtidig fremsættes som en konsekvens af kvotetildelingen en ændring af varmforsyningsloven, der skal sikre, at de gratistildelte kvoter efter dette lovforslag kommer varmekonsumenterne til gode, og at elproducenters udgifter til at erhverve kvoter ikke overvælttes på varmekonsumenterne.

Lovforslaget forventes ikke at medføre negative økonomiske eller administrative konsekvenser for staten, amtskommuner eller kommuner, da omkostninger ved lovens ydelser gebyrfinansieres og betales af de omfattede virksomheder. Lovforslaget forventes at medføre en indtægt for staten ved bortauktionering af kvoter. Lovforslaget kan indebære negative erhvervsmæssige økonomiske konsekvenser til kvotekøb for visse virksomheder.

Lovforslaget kan først træde i kraft efter Kommissionens behandling af en national allokeringssplan for tildeling af kvoter, som senest den 31. marts 2004 skal forelægges Kommissionen.

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.